

9. LUKU

SOVITUKSEN HENGEN KASTE, TODISTUS JA SINETTI

Yksi ainoa henkikaste, jaettuna kolmeen osaan – Henkikasteen merkitys – ”Taivaan valtakunnan avaimet” – Luvassa on vielä yksi henkikaste ”kaiken lihan yli” – Sen tärkeys – Hengen rukoileminen – Hengen todistus – Sen armo – Ilman sitä ei ole rauhaa Jumalan kanssa – Ainoastaan harvat tietävät onko heillä sitä vai ei – Halu saada tieto asiasta – Kuinka tunnistaa hengen todistus? – Menettelytapojen erilaisuus – Hengen todistus – ”Pyhitetty hengen kautta” – ”Täytetty hengellä” – Hengen sinetti – ”Lupaus”, jonka se sinetöi – Pelastuksen päivään asti – Korkeinta pitää etsiä ja säilyttää

”Kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla. Ja tuli yhtäkkiä taivaasta humaus, niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle. Ja he tulivat kaikki pyhällä hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä henki heille puhuttavaksi antoi.” – Apt. 2:1-4

HELLUNTAI oli erittäin huomattava päivä evankeliumikauden seurakunnan historiassa. Se mitä silloin tapahtui, todistaa, että meidän Lunastajamme oli meidän puolestamme esiintynyt Jumalan edessä; että hän, meidän Ylimmäinen Pappimme, oli esittänyt Isälle 50 päivää sitten Golgatalla täyttämänsä uhrin täysiarvoisena, ja että niin muodoin apostolit ja toiset uskovaiset, jotka olivat ottaneet Jeesuksen vastaan haluten tulla Isän tykö ja Jumalan lapsiksi (Joh. 1:12), oli nyt hyväksytty sellaisiksi. Hengen vuodattaminen heidän ylitseen siten todisti, että heidät oltiin hyväksytty; sen tähden sitä kutsutaan myös ”lapseuden hengeksi”, sillä se todistaa lapseksi ottamista Jumalan perheeseen. Koska tämä asia oli niin suuriarvoinen, se täytyi tulla myös selvästi osoitetuksi; sillä ei ollut ainoastaan tärkeää, että he saivat sydämiinsä pyhän hengen, Jumalan suosion, vaan heidän tuli saada myös ulkonaisilla aisteilla havaittavan merkin, joka niin heille itselleen kuin kaikille uskovaisille sen jälkeen seuraavina aikoina voisi olla tyydyttävänä todistuksena, että pyhä henki todellakin oli vuodatettu seurakunnan yli ja että Jumala oli ottanut sen jäsenet vastaan omina lapsinaan ja Kristuksen kanssaperillisinä.

Tässä kertomuksessa ei ole mitään sellaista, mikä edellyttäisi persoonallista pyhää henkeä erillään Isästä ja Pojasta. Päinvastoin: se tosiasia, että kaikki kokoontuneet saivat pyhän hengen, on selvä todistus, ettei se ole persoona, vaan vaikutus, persoonan käyttämä voima – vaikutus, jonka Jumala antaa lapsiinsa ja joka vaikuttaa heissä. Tämän todistaa vielä, että apostolien eri kyvyt ja luonnonlahjat lisääntyivät, ja saivat uutta elämää ja uutta voimaa tämän vaikutuksen kautta.

Tätä tarkoittavat apostolien lainaamat sanat, jotka puhuvat Herrastamme Jeesuksesta, että hän noustuaan ylös korkeuteen ”antoi lahjoja ihmisille” – hengellisiä lahjoja eli kykyjä. (Ps. 68:19; Ef. 4:8) Suuren lahjan, oman elämänsä, hän oli jo antanut lunastushinnaksi koko maailman edestä. Ja noiden lunastettujen miljoonien joukossa oli myös pieni lauma, joka oli erityisessä merkityksessä annettu hänelle – hänen morsiamekseen, hänen kanssaperillisekseen valtakuntaan. Tämän pienen lauman valitseminen oli myös

jo alkanut. Sen ensimmäiset jäsenet odottivat helluntaisiunausta, ja nyt oli tullut heidän hyväksymisensä aika. Isä hyväksyi silloin Kristuksen seurakunnan siinä merkityksessä, että täyttäen heidät pyhän henkensä vaikutuksella ja voimalla hän vahvisti uskovien sovituksen itsensä kanssa. Nyt heitä ei enää pidetty syntisinä ja muukalaisina, ei edes palvelijoina, vaan lapsina, osallisina ”taivaallisesta lahjasta.” Vaikka tämä pyhä henki, pyhä vaikutus, pyhä voima, lähtee Isästä, joka on sen alku ja lähde, meille kuitenkin opetetaan, ja oikeudella, että sen vuodatti Jumalan kunnioitettu edustaja Kristus Jeesus, Päämme ja Herramme, jonka kautta kaikki Jumalan siunaukset ovat tulleet ja tulevat.

Apostoli Pietari selittää tämän asian, kun hän helluntaipäivänä puhuu pyhän hengen johdolla ja sen vaikutuksesta, että se on Isästä ja Pojan kautta sanoen, ”Koska hän [Jeesus] siis on Jumalan oikealle kädelle (kreikk. tekstin mukaan) korotettu ja on Isältä saanut luvattun pyhän hengen [kreikk. tekstin mukaan], on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette.” (Apt. 2:33) Ei siis tarvitse epäillä, että pyhän hengen kaste arvostettaisiin liian korkealle, sillä se on todistuksena siitä, että seurakunta on hyväksytty, ja koska meillä ilman sitä ei olisi mitään todistusta siitä, että Jeesuksen uhri tuli hyväksytyksi lunastushintana ja että meidät lasketaan vanhurskaiksi.

Kuitenkin meidän täytyy mitä jyrkimmin erota siitä yleisestä, mutta väärästä ja kokonaan epäraamatullisesta käsityksestä, joka on vallalla monien hyvin totistenkin kristittyjen keskuudessa, nimittäin että meidän tulee odottaa ja koettaa usein tulla kastetuiksi pyhällä hengellä. Tämä odotus ei löydä tuekseen ainoatakaan lupausta Jumalan sanassa, vaan se on päinvastoin ristiriidassa Sanassa ilmoitetun jumalallisen järjestelyn kanssa. Huomatkaamme, että Raamattu puhuu ainoastaan kolmesta pyhän hengen kasteesta; ja on selvää että ainoastaan nämä, eivät useammat, olivat tarpeellisia — ne olivat vain yhden kasteen eri osia. Nämä kolme osaa ovat: 1) Herramme Jeesuksen kaste, 2) kaste helluntaina ja 3) Korneliuksen kaste — ensimmäisen pakanan, jonka Jumala hyväksyi ”lapsekseen.” Tarkastakaamme näitä henkikasteita tässä järjestyksessä.

1) Herramme pyhän hengen kaste ei ollut ainoastaan välttämätön hänelle itselleen, jotta hän tulisi osalliseksi Jumalan voimasta — henki oli Jumalan voima hänessä, panttina hänen perinnöstään, hänen sikiämisestään Jumalan luontoon — vaan oli myös tarpeellista, että hän tuli näin ulkonaisestikin tunnustetuksi, mikä teki mahdolliseksi muillekin tunnustaa hänet Jumalan Voidelluksi. Merkki tuli kyyhkysen muodossa, joka laskeutui alas ja jäi hänen päälleen. Meidän ei anneta ymmärtää, että kansa yleensä oli todistamassa tämän Jumalan suosion merkkiä; asia tulee ennemmin käsittää siten, että Johannes Kastaja, joka siihen aikaan suoritti puhdistustyötä Israelissa ja tunnustettiin profeetaksi ja Herran palvelijaksi, yksin näki hengen laskeutumisen Jeesuksen päälle ja sitten todisti tästä tapauksesta: ”Minä näin hengen laskeutuvan taivaasta alas niinkuin kyyhkysen, ja se jäi hänen päällensä. Ja minä en tuntenut häntä [en tiennyt, että hän oli Messias]; mutta hän, joka lähetti minut vedellä kastamaan, sanoi minulle: 'Jonka päälle sinä näet hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa pyhällä hengellä.' Ja minä olen sen nähnyt ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika.” — Joh. 1:32-34

2) Seurakunnan kaste helluntaina oli Kristuksen työ, kuten Johannes selittää: ”hän on se, joka kastaa pyhällä hengellä.” Pietari vahvistaa tämän, kuten olemme nähneet, julis-

taessaan, että Kristus on vuodattanut pyhän henkensä. Hän yksin voi tällä tavalla kasta, koska hän on lunastanut maailman, ostanut kaikki kalliilla verellään; koska kukaan ei voi tulla Isän tykö muuten kuin hänen kauttansa; koska Isä ei tuomitse ketään, vaan on jättänyt kaiken tuomion Pojalle; koska Poika korkealle korotettuna toimii Isän edustajana saattaakseen Isän kanssa täyteen yhteyteen kaikki, jotka hänen kauttansa tulevat Isän tykö. Samoin kuin Jeesuksen kasteessa, myös seurakunnan kasteessa oli välttämätöntä, että se tuli vahvistetuksi huomattavien ja näkyvien merkkien sekä todistusten kautta, jotta siitä voitaisiin antaa luotettavia ja uskottavia todistuksia.

Ei ankara tuulispää, joka täytti huoneen, eivätkä tuliset kielet, jotka laskeutuivat jokaisen päälle (luultavasti ainoastaan noiden yhdentoista apostolin päälle, jotka tällä tavalla merkittiin Herran erityisiksi edustajiksi ja pyhän hengen sanansaattajiksi – katso jaetta 14), enempi kuin kyyhkynenkään, jonka Johannes näki, olleet pyhä henki, vaan ainoastaan näkyväisiä ilmauksia heidän aisteilleen, edustaen näkymätöntä. Kyyhkynen, rauhan ja puhtauden vertauskuva, oli sopiva esittämään Jehovan rakkauden henkeä, joka täytti Jeesuksen; ja jakautuvat kielet olivat sopiva merkki apostolien lähetystoiminnasta, joka oli todistamista pyhän hengen johdolla. — Apt. 2:32; 3:15; 5:32; 10:39,41; 13:31

3) Lopuksi oli erityinen Jumalan voiman ilmoittaminen välttämätön silloin, kun Kornelius, joka oli ensimmäinen kääntynyt pakana, hyväksyttiin lapseuteen; sillä siihen asti olivat kaikki pakanat olleet suljettuja kaikesta suosioista, eikä heitä voitu hyväksyä edes Jumalan palvelijoiksi. Tästä syystä ei ollut helppoa edes uskoville juutalaisillekaan ymmärtää, että ympärileikkaamattomat pakanat voitiin katsoa nyt arvollisiksi saamaan korkeampi asema Jumalan lapsina. Sen tähden täytyi Jumalan selvällä ja epäämättömällä tavalla ilmaista suosionsa pakanoita kohtaan.

Kuten jo olemme nähneet, Jumalan suunnitelmaan ei kuulunut, että joku ympärileikkaamaton hyväksyttäisiin ennen seitsemänkymmenen viikon, juutalaisten erityisen suosion, loppua (3 vuotta helluntain jälkeen). Sen tähden ei helluntain kasteessa tullut ilmi sitä tosiasiaa, että kääntyneet pakanat tulisivat olemaan yhdenarvoisia kanssaperillisiä kääntyneiden juutalaisten kanssa; ja katsoen apostolien ja muiden juutalaisten syvälle juurtuneihin ennakkoluuloihin, meistä täytyy näyttää varsin sopivalta, että Korneliuksen hyväksyminen osoitettiin apostoleille samanlaisilla merkeillä kuin helluntaina. Kuitenkaan ei ole välttämätöntä otaksua, että jakautuvia kieliä, jotka olivat ikään kuin tulta, asetettiin Korneliuksen päälle. Hän todennäköisesti sai, kuten muutkin juutalaiset kääntyneet, muutamia niistä ”lahjoista”, joita helluntaina annettiin kaikille.

Kuinka muuten olisimme koskaan voineet tietää, että Jumala hyväksyi pakanatkin? Jos henkikaste ja muut helluntain lahjat olisivat tulleet ainoastaan Aabrahamin luonnollisen siemenen uskoville, tämä olisi jättänyt meidät läpi koko evankeliumikauden epäilykseen siitä, olemmeko me, pakanakristityt, todellisuudessa hyväksytyjä ja otollisia Jumalalle, vai ei. Mutta Korneliuksen pyhän hengen kasteen kautta Herra osoitti täysin selvästi, ettei löydy enää mitään erotusta juutalaisen ja pakanan, orjan ja vapaan, miehen ja naisen välillä Jumalan lapseksi hyväksymiseen nähden Kristuksessa. Kukaan ei voi olla otollinen itsestään syntisyytemme tähden; sen tähden ainoastaan ne, jotka tulevat Isän tykö hänen rakkaan Poikansa kautta, ovat otollisia hänessä. — 1 Kor. 12:13

Nämä kolme henkikastetta ovat ainoat, joista Raamattu puhuu. Tästä seuraa, että monessa Jumalan lapsessa vallalla oleva käsitys siitä, että heidän pitää odottaa, työskennellä ja rukoilla saadakseen toisen, toistetun, henkikasteen, on aivan aiheeton. Uusi henkikaste olisi aivan tarpeeton, koska tuo ainoa helluntain henkikaste, joka on tehty täydelliseksi Korneliuksen huoneen henkikasteen kautta, tyydyttää kaikki tarpeet. Tämä kaste ei tullut ainoastaan niiden yksityisten henkilöiden osaksi, jotka saivat sen näissä tilaisuuksissa, vaan se tuli edustuksellisesti seurakunnan, Kristuksen ruumiin, osaksi kokonaisuudessaan – nämä yksilöt edustivat kummassakin tapauksessa koko seurakuntaa. Se seikka, että tämä edustuksellinen toimitus seurakunnan hyväksi tapahtui kahdessa osassa, niin että ensimmäiset juutalaiskristityt saivat siunauksen helluntaina ja ensimmäiset pakanakristityt myöhemmin Korneliuksen huoneessa, on sopusoinnussa sen kanssa, mitä Jeesus ennen ristiinnaulitsemistaan sanoi Pietarille: ”Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet.” (Matt. 16:19) Avain merkitsee avaamisvaltaa, ja kun puhutaan avaimista (monikosta), se merkitsee, että oli useampia kuin yksi ovi, jotka oli avattava. Oli todellakin juuri kaksi avattavaa ovea ja juuri kaksi avainta; ja Pietari käytti näitä kumpaakin – hän aukaisi sekä juutalaisille että pakanoille, niin kuin Herra oli ennustanut. Hän käytti ensimmäistä avainta helluntaina, jolloin hän ensimmäisenä ja etevimpänä puhujana aukaisi eli alkoi uuden armotalouden, hengen talouden, jolloin 3000 uskoi ja kävi sisälle ovesta. (Apt. 2:37-41) Edelleen, kun oli tullut määrätty aika evankeliumin saarnaamiseksi pakanoille, Herra lähetti taas valintansa mukaisesti Pietarin tekemään tämän työn: Hän käski Korneliusta noutamaan Pietari ja käski Pietaria menemään Korneliuksen luo puhumaan evankeliumin sanaa hänelle ja hänen huonekunnalleen. Tässä tilaisuudessa Pietari käytti toista avainta aukaisten evankeliumin oven pakanoille; ja Jumala antoi tästä todistuksen ihmeellisten pyhän hengen ilmestysten kautta vuodattaessaan sen Korneliuksen ja toisten vihkiytyneiden uskovaisten pakanain ylitse, jotka olivat hänen kanssaan.

Oikean käsityksen tästä pyhän hengen kasteesta saamme, kun ajattelemme sitä valaamisena, vuodattamisena, voitelemisena, joka kuitenkin on niin täydellinen – niin että se peittää jokaisen ruumiin jäsenen – että sitä täydellä syyllä voidaan sanoa upottamiseksi eli kasteeksi. Ja tämä sama voiteleminen jatkuu seurakunnassa koko aikakauden läpi peittäen, läpi tunkien, pyhittäen, siunaten ja voidellen jokaisen, joka tulee tähän voideltuun ”ruumiiseen.” Tämä jatkuu, kunnes viimeinen jäsen on otettu vastaan ja täydelleen voideltu. Apostoli Johannes puhuu myös tästä kasteesta voiteluksi sanoessaan, ”Ja se voitelu, jonka te olette häneltä saaneet, pysyy teissä.” (1 Joh. 2:27; Ps. 133:2) Hän ei puhu useammista voiteluista, joita he olivat saaneet, vaan ainoastaan yhdestä – ”siitä voiteluista”; useammat olisivat olleet aivan tarpeettomia ja vastoin Jumalan säätämää järjestystä.

Jumalan näkökannalta katsottuna koko seurakunta on vain yksi kokonaisuus: ”Niin kuin ruumis on yksi ja sillä on monta jäsentä... niin on Kristus... Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä.” (1 Kor. 12:12,27) Yhtäpitävästi tämän ajatuksen kanssa Raamattu esittää asian niin, että vaikka Herra tarkastelee meitä yksilöinä ja toimii meidän kanssamme monessa suhteessa yksilöinä, meidän asemamme ei Isän edessä silti ole niin paljon yksilöllistä laatua, vaan olemme pikemminkin suuremman kokonaisuuden jäsenenä eli osina, ja tämä kokonaisuus on Kristus, Pää ja ruumis. Sen

tähden on meitä opetettu, että sitten kun olemme tulleet uskoon, seuraava askel, joka sitten tulee ottaa, on Kristuksen ruumiiseen tuleminen, hänen ruumiiseensa kastetuksi tuleminen.

Emme tahdo tässä tarkastella kastetta yleensä, vaan otamme sen käsiteltäväksemme vasta tuonnempana. Tässä huomautamme vain, että uskovaisia kehoitetaan tulemaan kastetuiksi Kristukseen, jotta he tulisivat hänen pyhän hengen kasteeseensa, sen alaiseksi. Kun pyhä henki ei ole persoona, vaan seurakunnassa asuva pyhä henki eli voima, kukaan ei voi tulla osalliseksi tästä hengestä tulematta yhdistetyksi tämän seurakunnan kanssa, joka on Kristuksen ruumis. Millään muulla tavalla sitä ei voida saada. Emme tarkoita tällä jäsenyyttä jossakin maallisessa seurakunnassa, esim. luterilaisessa, metodistisessa, roomalaiskatolisessa tai jossakin muussa inhimillisessä järjestelmässä. Me tarkoitamme jäsenyyttä siinä ekklesiassa eli kirkossa, jonka jäsenet voidaan varmuudella tuntea siitä, että he omistavat rakkauden pyhän hengen, joka heissä tuottaa todistukseksi erilaisia hengen hedelmiä ja, kuten jo olemme nähneet, antaa heille todistuksen.

Jokaisen, joka tulee todellisesti yhdistetyksi Kristuksen kanssa ja siten myös hänen seurakuntansa kaikkien jäsenien kanssa, ei tarvitse rukoilla helluntaisiunauksia nyt tai tulevaisuudessa, vaan ilolla ja luottamuksella hän saa katsoa taaksepäin alkuperäiseen helluntaisiunaukseen ja Korneliuksen siunaukseen Isän Kristuksen kautta antamina todistuksina siitä, että hän on hyväksynyt seurakunnan kokonaisuudessaan. Ja Jumalan järjestelyyn tulee meidän kaikkien olla täysin tyytyväisiä. Emme väitä, että Herra olisi vihainen niille, jotka harhaanvievien käsitysten perusteella vastoin hänen tahtoaan rukoi-levat yhä uudistuvaa helluntaikastetta; uskomme ennemmin, että Herra säälii heidän tietämättömyytensä ja väärään suunnattujen rukoustensa tähden ja että hän muuttamatta omia suunnitelmiaan ja määräyksiään kuitenkin antaa heille siunauksen – niin suuren kuin heidän on mahdollista ottaa vastaan heidän omistaessaan sellaiset väärät odotukset ja vältellessään Hänen Sanaansa – hän kuulee heitä kuitenkin ja ottaa heidän vastaan henkensä huokaukset ja halun päästä taivaalliseen yhteeseen hänen kanssaan.

On merkillistä, että nämä rakkaat ystävät, jotka lakkaamatta rukoilevat henkikastetta, eivät ole koskaan ottaneet huomionsa sitä seikkaa, etteivät apostolit milloinkaan rukoilleet tulevia henkikasteita eivätkä he koskaan opettaneet seurakuntaa niin tekemään. Luulevatko nämä ystävät olevansa viisaampia tai pyhempää kuin henkeytetyt apostolit, tai halukkaampia kuin he tulemaan hengen täyttämiksi? Me luotamme siihen, ettei heillä ole sellaisia itsekkäitä ja julkeita ajatuksia, vaan että heidän tunteensa ovat tietämättömien lasten tunteita, lasten, jotka ajattelemattomasti ja toisinaan kärtyyisesti vaivaavat vanhempiaan vaatien heiltä tarpeettomia asioita ja siunauksia, joita heille ei ole luvattu eikä voida antaa.

Yleinen henkikaste

”Sen jälkeen minä vuodatan henkeni kaiken lihan päälle.” – Joel 2:28

Pyhä henki tulee olemaan sovituksen kanavana Kaikkivaltiaan Jumalan ja syntisen suvun välillä, joka on lunastettu Kristuksen kalliilla verellä. Niin kuin Kristuksen uhrin tarkoitus oli saattaa Jumalalle mahdolliseksi olla vanhurskas ja kuitenkin vanhurskauttaa

kaikki syntiset, jotka uskovat hänen Poikaansa ja tahtovat tulla Isän tykö hänen kauttaan, niin on myös se työ, jonka hän kirkastettuna Välittäjänä suorittaa, siinä, että hän saattaa lunastetusta suvusta täyteen yhteyteen Jumalan kansa niin monta kuin vain haluaa kääntyä takaisin saatuaan täyden tiedon ja täydellisen tilaisuuden siihen. Olemme nähneet, että se työ, joka saattaa langenneen suvun jäsenet taas sopusointuun Jumalan kanssa, on jaettu kahteen osaan: 1) seurakunnan jäsenet tulevat sovintoon Jumalan kanssa nyt (evankeliumikautena) ja 2) sen jälkeen tuhatvuotiskautena muista ihmisistä kaikki, jotka halusivat.

Olemme myös nähneet, että perustus tällaisen sopusoinnun saavuttamiseksi ei ole siinä, että Jumala antaa anteeksi synnin ja sallii meidän syntisinä palata hänen suosioon-
sa, vaan sen sijaan synnintekijöiden täytyy luopua synnistä ja sydämestään hyväksyä Jumalan vanhurskauden mittapuu ja palata takaisin täyteen yhteyteen Jumalan kanssa siten, että he pyrkivät sitä varten määrättyjen välikappaleiden kautta ja Kristuksen ylijohdolla tulemaan osallisiksi taivaallisen Isän pyhästä hengestä, mielestä, tahdosta eli taipumuksesta; ja heidän tulee ottaa tämä henki vastaan omana mielenään, omana tahtonaan, jotta he sillä tavalla muuttuisivat oman mielensä uudistuksen kautta. Tämä, jonka olemme nähneet Jumalan suunnitelmaksi seurakuntaan nähden, on myös julistettu olevan Jumalan suunnitelma Kristuksen kautta maailman sovittamiseksi itsensä kanssa tulevana aikakautena. Ei piirtoakaan Jumalan laista muuteta; syntiä ja epätäydellisyyttä ei koskaan sallita, eikä lasketa täydellisyydeksi ja vanhurskaudeksi.

Ihmiset tulevat olemaan Kristuksen käsissä, jotta Aadamin lankeemuksen kautta kadotettu Jumalan kuva tulisi asetetuksi ennalleen heissä; ja osan siitä keinosta, jolla maailma saatetaan jälleen sopusointuun Jumalan kanssa, muodostaa Saatanan vaikutuksen poistaminen, joka vaikutus nyt sokaisee maailmaa ja estää sitä tulemastakin sopusointuun Jumalan kanssa. (2 Kor. 4:4; Ilm. 20:2) Sen sijaan, että maailma ennen on ollut petoksen, eksytyksen, tietämättömyyden ja taikauskon vaikutuksen eli hengen alaisena, se on silloin oleva totuuden, vanhurskauden ja rakkauden hengen johdatuksen alaisena. Ulkoisten olosuhteiden ja vaikutusten sijaan, jotka nyt ovat sellaisia, että ne useimmiten painavat ja rasittavat ihmisten sydämiä täyttäen ne vihalla, pahuudella, katkeruudella, kiukulla ja itsekkyydellä, tämä henki eli vaikutus ja tukahdutetaan hävitetään, ja sen sijaan kehitetään päinvastaista vanhurskauden, hyvyyden, armeliaisuuden, myötätunnon ja rakkauden henkeä. Tällä tavalla vuodatetaan Jumalan pyhä henki Kristuksen kautta kaikkiin ihmisiin – ensin heidän valistamiseksi, toiseksi avun ja voiman lahjoittamiseksi heille, jotta he voittaisivat perityt taipumuksensa, ja kolmanneksi heidän opettamiseksi ja johdattamiseksi takaisin siihen Jumalan kaltaisuuteen, joka kadotettiin isä Aadamin tottelemattomuuden kautta.

Vaikka nämä maailman tulevat edut ja siunaukset ovat ihania ja saavat sydämemme iloitsemaan paljon enemmän kuin mikään, mitä Jumalan kansa menneinä aikoina on nähnyt, ne eivät kuitenkaan tarjoa mitään lohdutusta ja iloa Herran vihollisille tai sellaisille, jotka ylenkatsovat tarjotut tilaisuudet päästäkseen osallisiksi ja tullakseen täytetyiksi hänen pyhällä hengellään. Se vuodatetaan yli kaiken lihan, kaikelle lihalle, mutta on välttämätöntä kaikille, jotka tahtovat nauttia ja hyötyä siitä, että he käyttävät hyväkseen niitä

oikeuksia, joita heille tarjotaan – aivan samalla tavalla kuin nyt evankeliumikautena on välttämätöntä uskovaisille, jotka toivovat pääsevänsä osallisiksi pyhästä hengestä ja sen siunauksista, että he käyttävät hyväkseen saatavilla olevia välikappaleita – että he vihkiytyvät ja ”syövät” totuutta tullakseen osallisiksi ”totuuden hengestä.” Kun suuri Profeetta ja Elämänantaja, suuri Pappi Melkisedekin säädyn mukaan (täydellinen Kristus, Pää ja ruumis), astuu esiin siunatakseen maailmaa, se merkitsee siunausta kaikille, jotka tahtovat vastaanottaa tämän profeetan sanat ja totella niitä ja saavuttaa kuuliaisuutensa kautta iankaikkisen elämän. Se merkitsee myös kaikkien niiden hävittämistä toisessa kuolemassa, jotka kieltäytyvät tottelemasta häntä, niin kuin on kirjoitettu, ”Ja on tapahtuva, että jokainen [sielu], joka ei sitä profeettaa kuule, hävitetään kansasta.” – Apt. 3:23

Pankaamme merkille, että Joelin ennustuksessa kuvaillaan nämä tapaukset päinvastaisessa järjestyksessä kuin mitä ne täyttyvät: kaiken lihan siunaaminen mainitaan ensin, ja sitten vasta seurakunnan siunaaminen.

Epäilemättä on ollut Herran tahto, että ennustuksessa oli päinvastainen järjestys, jotta tämän suuren lupauksen muutamat ihanat piirteet pysyisivät peitossa siihen asti, kunnes tulisi aika, joka oli määrätty niiden ymmärtämiseksi. (Dan. 12:9,10) vaikka tätä ennustusta on luettu jo vuosisatoja, se ei ole voinut avautua ja tuoda ilmi ihmeellisiä aarteitaan, ennen kuin Jumalan ”oikean ajan” tultua. Evankeliumikautena Jumala on vuodattanut henkensä ainoastaan palvelijainsa ja palvelijattariensa yli; ja siunattuja ovat kokemukset olleet niillä, jotka ovat sen saaneet – niiden, jotka ovat ottaneet hengen vastaan ja tulleet upotetuiksi Kristuksen ruumiiseen, tulleet lapsina osallisiksi hänen voitelustaan; juuri tähän apostoli Pietari viittasi puheessaan helluntaipäivänä. Hän mainitsi ennustuksen molemmat osat, mutta pyhän hengen johtamana hän ei selittänyt eikä valaissut sen ensi osaa; sillä oikea aika sen ymmärtämiseksi ei ollut silloin vielä tullut. Sen sijaan, että hän selittäisi erotuksen hengen vuodattamisen välillä palvelijain ja palvelijattarien yli tänä evankeliumikautena (”niinä päivinä”) ja sen vuodattamisen yli kaiken lihan ”sen jälkeen”, so. tulevana aikakautena, hän sanoo ainoastaan tarkoittaen hengen tulemistä hänen itsensä ja toisten uskovien yli: ”Tämä on se, mikä on sanottu profeetta Joelin kautta” – osa siitä, nimittäin alku sen täyttymisestä, mitä oli sanottu. Koko ennustus ei ole täydellisesti täyttynyt, ennen kuin henki on tullut vuodatetuksi yli kaiken lihan, eikä tämä ole vielä tapahtunut. Muuten profeetta puhuu muistakin asioista, jotka vielä kuuluvat tulevaisuuteen. Hän viittaa auringon ja kuun pimenemiseen sekä Herran suuren ja huomattavan päivän tulemiseen, jotka ovat pian tapahtuvia asioita; tuo suuri vihan päivä, joka erottaa pyhän hengen vuodattamisen seurakunnan, ”palvelijain ja palvelijattarien” yli ”niinä päivinä” ja kaiken lihan yli vuodattamisesta ”sen jälkeen.”

Niin kuin olemme nähneet, ei ole toista Jumalan henkeä, joka vuodatettaisiin maailman yli tulevana aikakautena paitsi se, joka nykyisenä aikakautena on tullut seurakunnan osaksi; sillä se on sama totuuden, vanhurskauden, pyhyiden, pyhityksen, Jumalan kanssa sopusoinnussa olemisen henki – sama henki eli vaikutus, jota Jumala käyttää edistääkseen oikeaa, hyvää ja totuudellista. Kuitenkaan sillä ei ole samaa merkitystä kuin nyt, mitä tulee jokaiseen yksityiskohtaan. Ottaa nyt vastaan Jumalan pyhä henki ja elää sopusoinnussa sen kanssa merkitsee välttämättä sitä, että joutuu ristiriitaan maailman hengen

kanssa, joka piirittää joka puolelta. Sen tähden onkin kaikkia, jotka nyt ottavat pyhän hengen vastaan ja vaeltavat sopusoinnussa sen kanssa, opetettu odottamaan vainoa ja vastustusta kaikilta sellaisilta, joilla ei ole tätä henkeä — ja he muodostavat enemmistön.

Tulevana aikakautena kukaan ei joudu vainonalaiseksi sen vuoksi, että hän on ottanut pyhän hengen vastaan, koska järjestys ja hallinto tulee silloin olemaan aivan erilainen kuin nykyaikana: sen sijaan, että Saatana on nyt tämän maailman eli nykyisen aikakauden ruhtinas, Kristus tulee olemaan tulevan maailman eli aikakauden ruhtinas; ja niin kuin useimmat ihmisistä nyt, joko tahtoen tai tahtomattaan, tietten tai tietämättään, ovat Saatanan vaikutuksen alaisina, koko maailma tulee olemaan seuraavana aikakautena Kristuksen ja hänen vanhurskaan hallituksensa vaikutuksen alaisena. Ja silloin on totuus tehty vapaaksi ja kaikille yhteiseksi, pienimmästä suurimpaan asti. Koska se laki, joka vallitsee tulevana aikakautena Jumalan valtakunnassa, on vanhurskauden, totuuden ja hyvyyden laki, siitä seuraa, että ne, jotka silloin tulevat täyteen sopusointuun tuon hallituksen ja sen lain kanssa ja joissa vallitsee totuuden henki, eivät tule kärsimään vainoa sen tähden, vaan päinvastoin he tulevat suosituiksi ja siunatuiksi, ja tulevat edistymään samassa määrässä kuin he ottavat vastaan tätä pyhyiden henkeä.

Tuhatvuotiskautena ei pyhän hengen omistaminen merkitse sikiämistä hengestä henkiseen luontoon kuten nyt, eikä myöskään hyväksymistä kanssaperillisyyteen Kristuksen kanssa hänen valtakunnassaan. Nämä asiat kuuluvat yksinomaan evankeliumikauden uskovaisille, niille palvelijoille ja palvelijattarille, jotka ottavat pyhän hengen vastaan ja vaeltavat sen mukaan tänä aikakautena, jolloin heidän täytyy pahuuden vallitessa kärsiä vanhurskauden tähden — joiden yli sen tähden ”kirkkauden ja Jumalan henki lepää.” — 1 Piet. 4:14

Pyhän hengen omistaminen tuhatvuotiskautena merkitsee yksinkertaisesti sitä, että asianomainen henkilö on tullut sopusointuun Kristuksen, Välittäjän, kanssa ollen samassa määrin sopusoinnussa Jumalan kanssa ja niiden siunausten kanssa, jotka hän on valmistanut ihmiskunnalle yleensä ja joihin siunauksiin ei kuulu luonnon muuttuminen inhimillisestä jumalalliseen, vaan ainoastaan ennalleenasettaminen siihen, mikä kadotettiin ensimmäisen Aadamin lankeemuksessa. (Apt. 3:19-21) Heidän tulemisensa osalliseksi pyhästä hengestä on todistuksena siitä, että toinen Adam on alkanut heissä uudestisyntymistyönsä inhimilliseen täydellisyyteen, johon heille ”ostettiin” oikeus suuren syntiuhrin kautta; ja jos tämä uudistuminen jatkuu, se tuottaa lopulta ihmiselle ennalleenasetetun inhimillisen täydellisyyden Isä Jumalan kuvana.

Meidän tulee muistaa, että ne siunaukset, jotka Kristus maailman Ennalleenasettajana, eli Uudestisyntyttäjänä, lahjoittaa ihmiskunnalle tuhatvuotiskautena, ovat juuri ne siunaukset, jotka hän osti sille uhraamalla itsensä. Kun ”ihminen Kristus Jeesus” antoi itsensä vastaavaksi eli täysin riittäväksi hinnaksi ihmisen Aadamin edestä, joka oli tullut tuomituksi, silloin ostettiin, lunastettiin, suuren syntien edestä annetun uhrin kautta Aadamin täydellinen miehuus, oikeudet, etuudet, elämä ja valtakunta. Ja kaikki nämä ostetut asiat ovat asioita, jotka asetetaan ennalleen uudestisyntyneelle ihmiskunnalle sen uudestisyntyttäjän eli isän, Kristuksen Jeesuksen, meidän Herramme, toisen Aadamin kautta. — Ef. 1:14; Apt. 3:19-23

Se seikka, ettei Herramme Jeesus lihassa ollessaan ollut toinen Adam, vaan tuli siksi vasta ylösnousemuksessaan, josta hetkestä alkaen hän on henkiolento, ei merkitse että hän sukukunnan toisena kantaisänä antaisi ihmisille henkistä elämää eli tekisi heidät henkiolentoiksi, kun he syntyvät uudestaan. Meidän tulee päinvastoin muistaa, että sana ”isä” merkitsee ainoastaan ”elämänantajaa”, luontoon katsomatta. Niinpä sanotaan Aadamiakin ”Jumalan pojaksi”, koska hänet luotiin Jumalan kuvaksi siveellisessä ja henkisessä suhteessa; se ei merkitse, että häntä oltaisi luotu Jumalan luontoon, sillä me tiedämme, että hän oli ”maasta maallinen”, kun taas ”Jumala on henki.” Neljännessä luvussa, otsakkeella ”Tahraton”, olemme jo lähemmin osoittaneet, millä perustuksilla lepää se voima, jonka kautta Jumala on elonantajana tullut kaikkien luotujen Isäksi toimeenpanevan edustajansa Herramme Jeesuksen kautta. Kiinnitämme huomion tähän asiaan sen tähden, ettei meitä ymmärrettäisi väärin. Jumalan alkuperäinen tarkoitus maailman luomisessa ja ihmisen tekemisessä maailman asukkaaksi ja herraksi sekä kaikkien luontokappaleiden tekemisellä hänen alamaisikseen ei ole vähimmässäkään määrin muuttunut ihmisen tottelemattomuuden ja sitä seuraavan lankeemuksen tähden, minkä hän antoi tapahtua: alkuperäinen suunnitelma pysyy sellaisena, millaiseksi se alkuaan määrättiin. Sitten kun se paha, jonka Saatana yritti saattaa valtaan, on lopullisesti tullut voitetuksi, silloin on Jumalan suunnitelma sellaisena, miksi se alkuaan suunniteltiin, oleva täydellisesti toteutettu Kristuksen kautta. Evankeliumikauden seurakunta, joka, kuten olemme nähneet, on tuleva korkealle korotetuksi ja kunnioitetuksi Kristuksen morsiamena ja kanssaperillisenä, on poikkeus ihmiskunnan ennalleenasettamisessa: se kutsutaan ja valitaan erityistä tarkoitusta varten ja tulee erityisellä tavalla koetelluksi, soveliaaksi tehdyksi ja valmistetuksi korkeaa korottamistaan varten perintötoveruuteen Kristuksen kanssa ja muuttumiseen inhimillisestä luonnosta sellaiseen, joka on enkeliluonnon yläpuolella – ”korkeammalla enkeleitä, herrauksia ja valtoja”, osallisina Jumalan luonnosta.

Mutta vaikka meidän ei tule rukoilla uutta pyhän hengen kastetta, meitä on kuitenkin mitä selvimmällä ja varmimmalla tavalla opetettu etsimään ja rukoilemaan tyydyttävää osallisuutta siitä henkikasteesta, joka kerta kaikkiaan on tullut koko seurakunnan osaksi.

Pyhän hengen rukoileminen

”Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä antaa pyhän hengen niille, jotka häneltä sitä anovat!” – Luuk. 11:13

Vaikka kaikki on Pojan kautta, hän kuitenkin antaa aina kirkkauden ja kunnian Isälle, josta kaikki siunaukset lähtevät. Koko lunastus- ja sovitustyö on Isän työ, vaikka Poika suorittaa sen. Ja Jeesus selittää, että Isän hyvä tahto on antaa meille enemmän ja enemmän pyhyiden henkeään. Hän kehottaa meitä etsimään ja rukoilemaan tätä siunausta, joka on suurin kaikista. Mitä maalliseen hyvään tulee, Lunastajamme sanoo meille, että taivaallinen Isämme tietää, mitä me tarvitsemme – hän tietää paremmin kuin me, mitkä siunaukset voivat olla meille hyödyksi ja mitkä taas voisivat vahingoittaa meitä. Meidän ei tarvitse sen tähden pakanain ja uudestisyntymättömien tavoin ajatella eikä rukoilla maal-

lisiä siunauksia. Kun olemme Jumalan lapsia, jotka kokonaan ja täydellisesti luotamme Isämme huolenpitoon meistä, meidän tulee ennemmin odottaa, että hän antaa meille sitä, mikä on parasta, ja voimme tyynesti levätä uskossa hänen lupaukseensa.

Taivaalliselle Isälle on mieluista, että halajamme ja pyydämme yhä enemmän ja enemmän pyhää henkeä – taipumusta ja tahtoa, joka on yhä täydellisemmässä sopusoinnussa hänen henkensä kanssa; ja kaikki, jotka tällä tavalla halajavat, rukoilevat ja etsivät tätä henkeä, saavat myös tämän hyvän toivonsa toteutetuksi. Isä on suosiollisesti järjestävä heidän asiansa niin, että kaikki mikä voi estää henkeä, olkoonpa se heidän sisä- tai ulkopuolellaan, tulee voitetuksi, jotta hänen rakkautensa henki ylenpalttisesti asuisi heissä, että he tulisivat täytetyiksi hengellä; mutta tämä ei merkitse sitä, että minkäänlainen uusi henkikaste olisi tarpeellinen. Kaste tapahtui kristillisen armotalouden alussa, ja kaikki, mitä nyt vielä on tehtävänä, on aukaista kaikki sulut joka suunnalle, niin että pyhä henki, rakkauden ja totuuden henki, saa vapaasti virrata ja läpituokea kaikki ajatuksemme, sanamme ja työmme. Meille on tarpeen, että Jumala viisautessaan ja huolenpidossaan auttaa meitä näkemään sen, mikä tukkii sulut, ja vapautumaan kaikista esteistä.

Pyhyiden henkeä voi ylenpalttisesti määrässä saada ainoastaan se, joka vakavasti haluaa sitä, rukoilee sitä ja tekee kaiken voitavansa saadakseen sitä. Ainoastaan samassa määrin kuin maailman mieli eli henki tulee ajetuksi pois sydämestämme, se voi tulla täytetyksi pyhyiden hengellä, mielellä eli vaikutuksella. Myös oma tahto on karkotettava. Samassa määrin kuin tulemme tyhjennetyiksi kaikesta muusta, olemme myös valmiit vastaanottamaan hänen täyteydestään. Sen tähden Herra tahtoo, että tulisimme tähän tilaan, jossa hartaasti haluamme tulla hänen pyhän henkensä täyttämiksi, että olisimme halukkaat ja innokkaat poistamaan ja hävittämään jokaisen muun vastakkaisen vaikutuksen ja tahdon.

Tämä oli selvästi apostolin ajatus silloin, kun hän rukoili Efeson seurakunnan edestä, että Kristus – Kristuksen henki – asuisi uskon kautta heidän sydämissään – että hän kuvaannollisesti puhuen hallitsisi ja johtaisi jokaista ajatusta, sanaa ja työtä – niin että he rakkauteen (pyhään henkeen eli vaikutukseen) juurtuneina ja siihen perustuneina voisivat kaikkien pyhien kanssa käsittää mikä leveys ja pituus ja syvyys ja korkeus on, ja päästä ymmärtämään Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä, että he tulisivat täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (Ef. 3:17-19) Se, joka on täytetty Kristuksen hengellä ja joka ymmärtää antaa täyden arvon rakkaudelle, jota hän osoitti, sillä on Isän henki täydessä määrässä.

Tässä tutkimassamme tekstissä ei ole mitään, mikä antaisi aiheita tulkita sitä niin, että taivaallinen Isä mielellään haluaisi lastensa rukoilevan häneltä toista Jumalaa – kolmatta persoonaa yhdenvertaisten jumalien kolminaisuudessa. Sellaista käsitettä ei voida sovittaa tähän raamatunkohtaan eikä sen yhteyteen; ja niiden, jotka pitävät kiinni sellaisesta eksyttävästä käsityksestä, täytyy samassa määrin olla sokea tämän lupauksen todelliselle ihanuudella ja voimalle. Olisi todellakin ihmeellistä, jos yksi jäsen yhdenvertaisten jumalien kolminaisuudessa esittäisi toisen kykeneväksi ja halukkaaksi antamaan kolmannen jumaluuspersoonan ihmisille, niin kuin maalliset vanhemmat antavat lapsilleen leipää, kalaa, maitoa ym. (Katso edell. jakeita, Luuk. 11:11-13) Tämä raamatunkohta

voidaan ymmärtää ainoastaan silloin, kun pyhää henkeä pidetään Jumalan mielenä eli vaikutuksena, josta hän antaa lapsilleen moninaisia lahjoja, jotta he sen kautta tulisivat lohdutetuiksi, vahvistetuiksi ja hengellisesti rakennetuiksi.

Tekstissämme esiintyy vertailu hyvien maallisten vanhempien välillä, jotka antavat lapsilleen maallista ravintoa, ja rakkaudestarikkaan taivaallisen Isämme välillä, joka antaa pyhän henkensä niille, jotka sitä häneltä rukoilevat. Mutta niin kuin maallinen isä toimittaa ja laittaa ruoan esiin siten, että hänen perheensä voi sitä saada, pakottamatta heitä kuitenkaan sitä syömään, niin on taivaallinen Isämmekin asettanut rikkaat armo-lahjansa niin, että hänen hengellinen perheensä voi saada ne, mutta hän ei pakota niitä meille. Meidän täytyy isota ja janota niitä, meidän täytyy etsiä niitä, ei epäilemällä, vaan uskoen, että hän tahtoo antaa meille hyviä lahjojaan. Kun sen tähden rukoilemme tullaksemme täytetyiksi Herran pyhällä hengellä, meidän tulee samalla katsella ympärillemme löytääksemme sen välikappaleen, minkä hän on valmistanut niiden rukousten täyttämistä varten, jotka hän on henkeyttänyt ja ohjannut.

Me löydämme tämän välikappaleen Totuuden Sanasta; mutta ei ole kylliksi, että löydämme sen sieltä: jos haluamme tulla kylläisiksi ja täytetyiksi, meidän täytyy syödä; meidän täytyy ottaa osaa juhla-ateriaan, tai emme saa tuntea sitä tyydytystä, jota syöminen oli tarkoitettu meille antamaan. Se, joka ei tahdo syödä, vaikka hänellä on täyteen katettu pöytä edessään, jää yhtä tyhjäksi ja nälkäiseksi, kuin jos ruokaa ei olisi ollut saatavissa. Emme täyty siitä, että pyydämme Jumalaa siunaamaan ruokamme, vaan meidän täytyy myös syödä sitä. Samalla lailla meitä ei myöskään paljon hyödytä, vaikka meillä on Jumalan sana hallussamme ja vaikka rukoilemme tullaksemme täytetyiksi hengellä, ellemme myös syö Jumalan sanaa; meidän täytyy syödä Jumalan sanaa voidaksemme saada siitä Hänen henkeään.

Mestariimme sanoi, ”Ne sanat, jotka minä olen puhunut teille, ovat henki ja ovat elämä” (Joh. 6:63); ja kaikista, jotka ovat täytetyt hengellä, on totta se, mitä profeetan kautta sanotaan: ”Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne.” (Jer. 15:16; Ilm. 10:9) Meidän on kerrassaan hyödytöntä rukoilla Herralta pyhää henkeä jos laiminlyömme totuuden sanan, jonka tämä henki on hankkinut meille täytyäksemme sillä. Jos ainoastaan rukoilemme henkeä emmekä käytä oikeita välikappaleita totuuden hengen saamiseksi, tulemme yhä edelleen pysymään ainoastaan ”[rinta]lapsina Kristuksessa” — sellaisina, jotka etsivät ulkonaisia merkkejä Herralle kuulumisensa todistukseksi totuuden sanan kautta saatavan sisällisen todistuksen sijasta, jonka hän on varannut.

Pyhän hengen todistus

”Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia.” — Room. 8:16

Harvat opit ovat tärkeämpiä Jumalan kansalle kuin tämä, sillä siitä riippuu suureksi osaksi, että meillä on ”Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempänä.” (Fil. 4:7) Kuinka meillä olisi ”täysi uskon varmuus” (Hebr. 10:22), ellei meillä olisi hengen todistusta lapsenoikeudesta — että olemme tulleet otetuiksi Jumalan perheeseen? Kuitenkin on vain aniharvoja, joilla on edes vähän käsitystä siitä, mitä tarkoitetaan ”hengen todistuk-

sella” tai minkälaisia kokemuksia tulisi odottaa ja etsiä hengen todistuksena lapseudetamme.

Seuraava kysymys on sen tähden hyvin tärkeä: Millä tavalla pyhä henki todistaa meille, että olemme sovitetut Isän kanssa? Kuinka se todistaa meille, että olemme tulleet Jumalan lapsiksi, että meitä Jumalan kaitselmuksen alaisina paraikaa valmistetaan sitä ihanuutta varten, mikä Jumalalla on valmistettuna kaikkia niitä varten, jotka häntä rakastavat ja jotka tulevat Kristuksen kanssaperillisiksi hänen tuhatvuotisvaltakunnassaan? Tämä – hengen todistus – on aihe, joka ehkä enemmän kuin mikään muu on yleensä herättänyt levottomuutta kristityissä. Monien parhaista Jumalan lapsista täytyy tunnustaa, etteivät he tiedä onko heillä hengen todistusta, ainoastaan sen tähden, etteivät he tiedä, mitä tämä todistus merkitsee. Toiset taas, jotka ovat enemmän täynnä varmuutta kuin tietoa, väittävät omistavansa pyhän hengen todistuksen vedoten onnellisiin tunteisiinsa. Mutta joko ennemmin tai myöhemmin täytyy sellaisten rehellisiä ollakseen tunnustaa, että se ”todistus”, johon he ovat luottaneet, on hyvin epätydyttävä, sillä se pettää heidät juuri silloin, kun he eniten tarvitsisivat sitä. Kun kaikki puhuvat heistä hyvää, kun heidän terveytensä on hyvä, kun heidän raha-asiansa ovat erinomaiset ja ystäviä on paljon, silloin he tuntevat itsensä onnellisiksi; mutta kun heidän olosuhteensa kääntyvät jonkin verran tai kokonaan päinvastaiseen suuntaan, he tuntevat itsensä samassa määrin onnettomiksi; he kadottavat sen, jota he luulivat ”hengen todistukseksi” ja vaikeroivat sydämensä tuskassa:

”Oi missä on se siunaus,
Jonk' Herralt' ensin sain?”

Sellaiset ovat omien tunteittensa pettämiä ja harhaan johtamia. He voivat tuntea itsensä onnellisemmiksi ja vedetyiksi lähemmäksi Jumalaa aikoina, jolloin Saatana todellisuudessa vetää heitä suoraan kiusauksiin. Tämä selittää muutamissa tapauksissa, mistä johtuu, että osa kristittyjä niin usein ja äkkiä ”lankeaa pois armosta”, mikä usein ihmetyttää sekä heitä itseään että heidän ystäviään. Epäluotettavan ”todistuksen” pettäminä he tunsivat itsensä turvallisiksi eivätkä olleet varuillaan, ja sen vuoksi lankesivat helposti kiusauksen uhriksi juuri silloin, kun tunsivat itsensä ”niin onnellisiksi Herrassa.” Ne erilaiset elämän koettelemukset ja erehdykset, joiden tarkoituksena on viedä meitä lähemmäksi Isäämme ja opettaa meitä oikealla tavalla näkemään ja arvostelemaan Vapahtajamme ääretöntä myötätuntoa ja huolenpitoa, ovat osittain hukassa tältä luokalta; sillä kun he ovat kadottaneet tunteittensa todistuksen, jota he väärin pitivät hengen todistuksena, he tuntevat itsensä niin köyhiksi isoten ja janoten noiden hyvien tunteittensa takaisin saamista, jotka voidaan saavuttaa ainoastaan silloin, kun luottamuksella painumme Herran rinnalle ja olemme yhteydessä hänen kanssaan elämän getsemanehetkinä.

Löytyy myös toinen luokka kristittyjä, jotka huomattuaan omien tunteittensa ”todistuksen” epäluotettavuuden näyttävät vetävän siitä johtopäätöksen, että Jumala on kieltänyt antamasta (ainakin heille) mitään luotettavaa merkkiä suosiostaan, mitään varmaa ”todistusta” siitä, että he ovat tulleet otetuiksi ”lapsiksi” hänen perheeseensä. Heidän epäilyksensä ilmenee eräässä laulussa:

”Tätä tietää tahtoisin –
Koska tuottaa huolta ain':
Joko Herran omasin,
Tosirauhan tunnossain?”

Tämä epävarmuus syntyy osaksi myös siitä, että he käsittävät valitsemisopin väärin; kuitenkin ovat nämä ystävät aivan oikeassa, kun he tekevät sen johtopäätöksen, ettei heidän vaihtelevien tunteittensa perusteella voi päättää, ovatko he Jumalan lapsia vai ei. On toisia, jotka arvostelevat lapsuussuhdettaan tuntemansa mielenrauhan mukaan, koska Raamattu sanoo, ”Vakaamieliselle sinä talletat rauhan, rauhan, sillä hän turvaa sinuun.” (Jes. 26:3) Mutta kun he kääntävät huomionsa pakanoihin ja muihin maailman ihmisiin ja näkevät, että myös monella näistä on selvästi mielen rauha, heidän käsityksensä hengen todistuksesta osoittautuu riittämättömäksi ylläpitämään heidän toivoaan, antamaan heille varmuutta. Silloin tulee heille pimeä hetki, ja he sanovat, ”Oi, miten helposti olemme antaneet pettää itsemme,” ja niin he vaikeroivat ja murehtivat peljäten tehneensä syntiä pyhää henkeä vastaan – sillä ”pelossa on vaivaa.” (engl. raamattu)

Erittäin herkkäuskoiset (väärinkutsuttuna uskovaiset) ihmiset kuvittelevat mielellään, että he sisäisellä korvallaan kuulevat hengen ”kuiskauksia” onnitellen sen vuoksi itseään, vaikka sittemmin tulisivatkin vakuutetuiksi siitä, että se, mitä he kuulivat heille ”kuiskattavan”, oli kokonaan valhetta. Toiset kristityt taas, jotka ovat järkevempiä, eivät sen tähden voi tällä tavalla pettää itseänsä, ja ovat hämmästyksissään siitä, että heidän ystävänsä niin varmaan vakuuttavat omistavansa hengen todistuksen, kun heillä itsellään ei ole sellaista varmuutta.

Suurin syy tähän heidän vaikeuteensa on väärä käsitys, että pyhä henki on persoonallinen olento, joka käsitys koettaa saada persoonallisuutta sen todistuksiinkin. Kun heille käy selville, että Jumalan henki on jokainen voima ja vaikutus, jota Jumala näkee hyväksi käyttää, asia tulee selväksi ja ”hengen todistus” tulee sellaiseksi, joka helposti voidaan havaita. On siunaukseksi niille, joilla on tämä todistus, että he saavat täyden varmuuden tästä asiasta; ja niille, joilla ei ole tätä todistusta, on hyödyksi saada täysi varmuus siitä, että se puuttuu heiltä; näin siksi, että he voisivat täyttää ehdot ja siten saada todistuksen, jota ilman kenelläkään ei ole oikeutta pitää itseänsä Jumalan lapsena ja otollisena Isälle.

Mikä ilo ja Jumalan rauha tuleekaan niiden osaksi, jotka saavat todellisen todistuksen – niiden, joilla on oikeat kokemukset ja jotka ovat oppineet oikein ymmärtämään niiden syvemmän merkityksen. Se on heille todellakin ilo keskellä surua, valo pimeydessä, lohdutus murheessa ja voima heikkoudessa. Täydellinen ja selvä ohjaus, niin tässä kuin muissakin asioissa, annetaan meille tuossa ihmeellisessä kirjassa, Isämme sanassa, Raamatussa. Siinä ja sen todistuksen kautta todistaa Jumalan henki meidän henkemme kanssa.

”On vahva se toivo, minkä sanassa saa.
Se uskoa antaa ja sen lujittaa.”

Mistä hengen todistus tunnetaan?

Ihmisen mielenlaadun, hengen, voi tuntea hänen sanoistaan ja teoistaan; samalla lailla voimme myös tuntea Jumalan mielenlaadun, hengen, hänen sanoistaan ja teoistaan. Hänen sanansa todistus on, että jokainen, joka tulee hänen tykönsä (uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, tehden parannuksen pahuudestaan ja kuolleista töistään), otetaan vastaan. (Hebr. 7:25) Niiden, jotka etsivät hengen todistusta vakuudeksi lapsenoi-keudestaan, on sen vuoksi tehtävä itselleen seuraavat kysymykset:

Olenko minä koskaan tullut vedetyksi Kristuksen luo tunnustaakseni hänet Lunastajakseni, jonka vanhurskaus yksin on tehnyt minulle mahdolliseksi pääsyn Isän tykö ja hänelle otolliseksi tulemisen?

Jos tähän kysymykseen voidaan vastata myöntävästi, tulee sen jälkeen kysyä:

Olenko koskaan vihkiytynyt kokonaan Jumalalle – olenko antanut hänelle elämäni, aikani, kykyni, vaikutukseni – kaikkeni?

Jos tähänkin kysymykseen voidaan vastata myöntävästi, silloin kysyjä voi olla varma ja täysin vakuuttunut siitä, että Isä on hyväksynyt hänet tuossa rakastetussa ja tunnustaa hänet nyt lapsekseen. Ja jos hän tuntiessaan tarkoin sydämensä halut ja ajatukset huomaa, että hän yhä edelleenkin luottaa Jeesuksen ansioon ja on yhä edelleenkin vihkiytynyt tekemään Herran tahdon, hän voi turvallisesti antaa sydämensä täyttyä sillä suloisella luottamuksella ja rauhalla, joka seuraa varmuutta siitä, että olemme tulleet sopu-sointuun ja lapseussuhteeseen Jumalaan nähden. Tämä vakaumus Herran armosta meitä kohtaan Kristuksessa, muodostuneena oman kokemuksemme tosiseikoista ja rakennettuna Jumalan muuttumattomalle luonteelle ja sanalle, ei ole horjuva eikä muuttuvainen, jollainen se olisi, jos se olisi rakennettu tunteidemme lentohiekalle. Jos epäily ja pelko pyrkii saavuttamaan meidät jonakin pimeänä hetkenä, meidän on vain otettava käteemme lamppu (Jumalan sana) ja tutkittava uudestaan asemaamme ja perustustamme; ja jos sydämemme yhä on Herralle uskollinen, palaa usko, ilo ja rauha heti jälleen meille. Jos huomaamme, että uskomme ”kalliiseen vereen” alkaa horjua tai alamme luisua pois vihkiytymisliitostamme, silloin tiedämme millä kannalla asiat todella ovat ja voimme heti saada ne korjatuksi ja siten saada takaisin ”täyden uskon varmuuden.” (Hebr. 10:22) Mutta huomattakoon, että jokaisen, joka haluaa saada tämän täyden varmuuden, täytyy ”vahvistaa, että Jumala on totinen” (Joh. 3:33); että Herramme ei muutu, vaan että hän ”on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti.” Jumalan lapset voivat sen tähden levätä rauhassa vakuuttuneina siitä, että kun he kerran ovat päässeet Jumalan suosioon, he voivat pysyä siinä asemassa, niin kauan kuin heidän sydämensä on uskollinen Jumalaa kohtaan ja heidän toiveensa sopusoinnussa hänen tahtonsa kanssa; niin kauan kuin he sydämessään ovat kuuliaisia Jumalan käskyille, jotka lyhyesti yhdistetään sanassa rakkaus – rakkaus Jumalaan ja ihmisiin. – Hebr. 11:6; 13:8

Jokaisella, joka on ottanut yllä mainitut askeleet, on täysi varmuus – Jumalan sanan ”todistus” – siitä, että hän on Jumalan lapsi. Tämä merkitsee evankeliumikautena, että hän on totisen viinipuun oksa, todellisen seurakunnan koejäsen. (Joh. 15:1) Sellaisille todistaa Jumalan sana, että he ovat tulleet totiseen seurakuntaan, joka on Kristuksen

ruumis. Heidän henkensä, heidän mielensä ottaa vastaan tämän Jumalan hengen todistuksen, joka todistaa hänen sanansa kautta. Ja sama totuuden henki vakuuttaa sellaisille, että jos he pysyvät sydämessään uskollisina Herralle, kunnes heidän koetusaikansa loppuu, jos he vapaaehtoisesti ja ilolla kantavat ristiään joka päivä koettaen parhaan tahtonsa mukaan seurata Mestarinsa jälkiä, heidän koejäsenyytensä Kristuksen seurakunnassa on pian vaihtuva todelliseksi jäsenyydeksi — sitten kun he ovat päättäneet juoksunsa ja tulleet osallisiksi hänen ylönousemuksestaan, ensimmäisestä ylönousemuksesta. — Fil. 3:10

Kuitenkin Jumalan henki todistaa Hänen sanansa kautta yhtä selvästi, että on mahdollista sille, joka jo on tullut totisen viinipuun oksaksi, tulla poisleikatuksi, jos hän on uskoton eikä kanna rakkauden hengen hedelmiä niin kuin pitäisi. ”Jokaisen oksan minussa, joka ei kanna hedelmää, hän [Isä] karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa [leikkaa], että se kantaisi runsaamman hedelmän.” (Joh. 15:2) Siten todistaa Jumalan henki hänen sanansa kautta meille sen säännön, jonka mukaan taivaallinen Isä käsittelee lapsiaan — että hän kurittaa ja karsii heitä siten poistaen heistä arvottoman, ja kehittää heissä hedelmää kantavat ominaisuudet. Jos meillä on nämä kokemukset, kun olemme tulleet yhdeksi ”viinipuun” kanssa, meillä on samalla hengen todistus siitä, että edelleen olemme ”viinipuussa” ja että meidät edelleen tunnustetaan sen ”oksiksi” — edelleen Herramme huolenpidon ja kasvatuksen alaisiksi. Jos taas joltakin puuttuu tämä kuritus, karsiminen jne. tultuaan viinipuun yhteyteen, häneltä puuttuu hengen todistus ja hänellä on niin ollen syytä epäillä onko Herra hyväksynyt hänet. — Hebr. 12:7

Jos me kaikki olisimme ehdottoman täydellisiä ja olisimme koetusten kautta osoittautuneet täydellisiksi, asianlaita olisi toinen. Silloin Jumala rakastaisi meitä täydellisyytemme perusteella ja sopusointumme tähden hänen kanssaan; silloin kuritus ja katkerat kokemukset olisivat merkkejä hänen epäsuosiostaan. Mutta nyt tiedämme, että me kaikki olemme epätäydellisiä; ettei kukaan meistä likimainkaan ole saavuttanut jumalallisen täydellisyyden mittaa; että ainoastaan uusi sydämemme, uusi tahtomme, uudeksi muodostunut mielemme eli henkemme on otollinen Jumalalle — ja näin on ainoastaan Kristuksen ansion tähden ja koemielessä päämääränä meidän koetuksemme, kehittymisemme ja lopulta täydellisyys. Ainoastaan siinä määrin kuin opimme oikein arvostelemaan Jumalan täydellisyyksiä ja omia puutteitamme, voimme oikein käyttää hyväksemme ne monet tärkeät opetukset, jotka meillä on opittavana, ja oikein ymmärtää niiden koettelemusten välttämättömyys, jotka meidän on kestettävä, jotta Jumalan kaltaisuus kasvaisi ja kehittyisi meissä.

Raamattu opettaa meille, että taivaallinen Isä rakentaa ihanaa hengellistä temppeliä, jossa ja jonka kautta ihmiskunta voidaan saattaa sovintoon hänen kanssaan. Näemme Raamatusta, mikä on suuren Arkkitehdin ihanne tämän temppelin suhteen — että sen ihanne esitettiin Jeesuksen Kristuksen persoonassa, joka on temppelin taivaaseen pantu pääkulmakivi eli ”huippukulmakivi.” Voimme myös nähdä, mitä vaaditaan kaikilta niiltä, jotka Jumala tulee hyväksymään ja tunnustamaan tämän temppelin ”eläviksi kiviksi” ja jotka rakennetaan yhdessä Pään, Kristuksen, kanssa ”Jumalan asumukseksi hengessä.” Huomaamme myös oman luonnollisen karkeutemme ja rosoisuutemme, sopusoinnun

puuttemme temppelein ihanien ääriivivojen kanssa, jotka esiintyvät sen ”huippukulmakivessä.” Näemme helposti, että meidän on välttämättä saatava kokea paljon vuolemista ja hiomista tullaksemme sopiviksi ja valmistuneiksi paikkaa varten tuossa temppeleissä, johon Jumalan armosta pyrimme. Niin ikään on selvää, että niiltä, jotka huomaavat jäävänsä paitsi Jumalan vasaran ja taltan iskuja, puuttuu tämä ”todistus”, josta Jumalan henki hänen sanansa kautta todistaa, että sen täytyy tulla kaikkien tämän temppelein elävien kivien osaksi ja jota ei edes suurenmoinen huippukulmakivikään voinut välttää. Jos Jumalan kaitselmus ei aseta eteemme ”kaitaa tietä” määrättyine vaikeuksineen ja vastuksineen – jos meidän yksinkertaisesti sallitaan levätä rauhassa ilman vaikeuksia, koettelemuksia jne. – silloin voimme varmuudella tietää, että Jumala ei menettele meidän kanssamme niin kuin elävien kivien kanssa, jotka kerran muodostavat temppelein osat, koska meiltä puuttuu ”todistus” siitä, että hän olisi hyväksynyt meidät ja valmistaisi meitä. Huomatessamme asemamme sellaiseksi sen pitäisi johtaa meidät heti Herran luoksymään, miksemme saa kokea murheita ja vastustusta, ja meidän tulee silloin ”koetella itseämme”, olemmeko vielä uskossa vai ei (2 Kor. 13:5) ja koetammeko vielä uskollisesti vaeltaa Mestarin jäljissä täydelleen vihkiytyneinä Isämme tahdolle. Mutta jos meillä on tämä ”todistus” – jos saamme kokea vuolemista, hiomista, leikkaamista ja kuritusta – ottakaamme kaikki kärsivällisesti, ilolla ja arvossapitäen vastaan sekä pitäkäämme sitä Isämme rakkauden merkkinä sekä tärkeänä ja välttämättömänä saavuttaaksemme korkean kutsumme voittopalkinnon. Meidän tulee huomata, että tämä on täydessä sopusoinnussa hengen todistuksen kanssa siitä, että olemme Jumalan lapsia, ”Jumalan perillisiä ja Kristuksen kansaperillisiä, jos muutoin yhdessä hänen kanssaan kärsimme, jotta yhdessä kirkastuisimmekin.” – Room. 8:17

”[Hengen] voimavaikutukset ovat moninaisia”

”Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka ottaa omakseen... Mutta jos te olette ilman kuritusta... silloinhan olette äpäriä, ettekä lapsia.” – Hebr. 12:6,8

Hätä ja murheet kohtaavat niin maailmaa kuin Herran pyhiäkin, mutta ne eivät ole merkkejä lapseudesta muille kuin niille, jotka ovat täysin vihkiytyneet Isän tahdolle ja hänen työhönsä. Hänen henkensä ja sanansa ”todistavat” ainoastaan hänen lapsilleen. Karsiminen ja kuritus, jota Herran perheessä annetaan, ei aina ole samaa laatua. Niin kuin ihmisten lapset tarvitsevat erilaista tai eri määrän kuritusta, niin on Jumalan lastenkin laita: muutamille riittää moittiva katse, toiset tarvitsevat nuhtelevan sanan, ja toisille taas on välttämätöntä antaa ruumiillista kuritusta, muutamille vielä useamman kerran. Maalliset vanhemmat iloitsevat eniten tottelevaisesta lapsesta, joka heti nöyrtyy ja taipuu, ja joka tarvitsee ainoastaan nuhtelevan sanan tai katseen, jotta paha tulisi karsituksi. Samoin selittää taivaallinen Isämme, että hänellä on mielisuosio niihin, jotka ovat ”aralla tunnolla hänen sanansa edessä.” – Jes. 66:5

Sellaiset toimivat yhdessä Jumalan kanssa luonteensa muodostamiseksi, koettaen ottaa huomioon omat virheensä ja koettaen oikaista niitä -- kuunnellen hänen johtavaa, opettavaa, rakkaudestarikasta ja nuhtelevaa ääntään, ja aina etsien hänen hyväksyvän hymynsä. Heidän tunteensa ilmenevät hyvin runoilijan sanoissa:

”On taivaan Taatto aurinkon’.
Ei yötä oo, kun läsnä on.
Oi, ettei maiset pilvet sais’
Pois kätkeä sun kasvojais’.”

Nämä ovat niitä, joista apostoli sanoo, että he tuomitsevat itseänsä, ja jotka sen tähden eivät tarvitse niin paljon Herran kuritusta. (1 Kor. 11:31) Tähän luokkaan kuulumisen vaati täydellistä vihkiytymistä; sen jäsenet ovat ja heistä tulee voittajia, jotka katsotaan arvollisiksi tulemaan Kristuksen kanssaperillisiksi hänen valtakunnassaan. Näille tottelevaisille ja valvoville Herra sanoo, ”Minun silmäni sinua vartioitsee” – ”Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan.” Ne, joita täytyy johtaa alituisella kurittamisella ja nuhtelemisella, eivät kuulu voittajien luokkaan, eikä heitä katsota arvollisiksi kuulumaan Karitsan morsiusjoukkoon eikä saamaan Herralta sellaista ”todistusta” totuuden hengen kautta. — Ps. 32:8; 73:24; vertaa Ilm. 7:9,14

Kuitenkaan emme aina saa pitää kuritusta todistuksena kuritettavan viallisuudesta tai ”todistuksena” Herran moittimisesta. Päinvastoin, niin kuin asianlaita oli Herran Jeesuksen kanssa, niin se on myös hänen uskollisiin seuraajiinsa nähden; Jumalan kaitselmus johtaa uskollisia ja tottelevaisia kärsimyksen ja itsensäkieltämisen tielle, ei hänen kanssaan ristiriidassa olevan tahdon kurittamiseksi, vaan koetellakseen itseuhrautumisen kautta heidän rakkauttaan ja vihkiytyneisyyttään Isän tahdolle ja vanhurskauden asialle. Kuten Herraamme ei rangaistu omien, vaan meidän rikkomustemme tähden, kun hän kantoi monien synnit, niin saavat hänen seuraajansakin monessa suhteessa kärsiä ei aina omien virheittensä tähden, vaan usein myös toisten väärin tekojen tähden; sillä heidät on kutsuttu, niin kuin apostoli sanoo, täyttämään sen ”mikä puuttuu Kristuksen ahdistuksista, hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta.” — Kol. 1:24

Mitä pyhä henki todistaa?

Koetelkoon jokainen, joka tunnustaa itsensä Herran lapseksi, edellisen valossa, onko hänellä ”hengen todistus” siitä, että hän on Jumalan lapsi, vai puuttuuko häneltä tämä todistus; toistakaamme usein tämä itsemme koetteleminen ja siten ”valvokaamme” ja pysykäämme Jumalan rakkaudessa iloiten hengen todistuksesta.

Olemmeko yhä edelleen kurituksen esineinä? Saammeko kokea yhä edelleen sellaisia kokemuksia, sekä suuria että pieniä, jotka ennen pitkää murtavat lihalliset taipumuksemme, jotka sotivat sielua vastaan — kiukun, häijyyden, vihan, kateuden, riidan, itsekkyyden, törkeyden ja kaiken, joka on ristiriidassa Kristus Jeesuksen elämän hengen lain, rakkauden hengen, kanssa? Jos niin on, siinä määrin kuin huomaamme puhdistustyön edistyvän itessämme, voimme epäilemättä huomata kasvun oikeaan suuntaan — nöyryydessä, kärsivällisyydessä, lempeydessä, veljesrakkaudessa ja rakkaudessa kaikkiin. Se, joka tarkan tutkistelun jälkeen Herran sanan ohjeiden mukaan huomaa, että hän siten on edistymässä oikeaan suuntaan, voi siitä tietää, että hän edelleenkin on Herran hyväksymä, koska hänellä on tämä hengen todistus.

Taas todistaa henki, ”ettei yksikään Jumalasta syntynyt [siinnyt] tee syntiä.” (1 Joh. 5:18) Vanha luonto (joka lasketaan kuolleeksi, mutta joka ei ole täydellisesti, todellisesti

kuollut) voi yllättää Jumalan lapsen: se voi ottaa harha-askeleen, se voi erehtyä mielipiteissä tai sanoissa, mutta se ei voi koskaan tahallaan rikkoa Jumalan lakia. Jos sen tähden sydämemme voi vastata, että haluamme tehdä Jumalan tahdon ja ettemme aikomuksella tahtoisi rikkoa, emmekä millään tavalla vastustaa sitä – että tahtoisimme mieluummin nähdä Jumalan tahdon tapahtuneena ja hänen suunnitelmansa suoritettuna, vaikka se merkitsisikin rakkaimpien toivomustemme musertumista ja hellien siteiden katkeamista – silloin on meillä todistus, että henkemme, mielemme, on sopusoinnussa totuuden hengen todistuksen kanssa, jota tässä olemme kuvailleet; ja tämä on todistus ei ainoastaan siitä, että meidät on kerran hyväksytty Jumalan perheeseen, vaan myös siitä, että edelleen kuulumme siihen.

Henki todistaa Jumalan sanan kautta, että Jumalan lapset ovat erotetut maailmasta siinä, että heillä on kokonaan toiset toivomukset ja aikomukset, sekä että he ovat kokonaan erilaisen hengen eli taipumuksen täyttämät. Jeesus sanoi, ”Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta... sen tähden maailma vihaa teitä.” ”Kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi.” – Joh. 15:19; 2 Tim. 3:12

Voiko sydämemme todistaa, että elämämme kokemukset ilmaisevat nämä Raamatun sanat tosiksi? Jos niin on, todistaa Jumalan henki (mieli) taas meidän henkemme (mielemme) kanssa, että olemme hänen. Meidän ei pidä unohtaa, että Herramme käyttämä sana ”maailma” käsittää kaikki maailmallismieliset, joissa maailman henki on saanut jalansijan. Jeesuksen aikana tämä koski juutalaista nimiseurakuntaa: itse asiassa kaikki vainot kohtasivat häntä uskonnon oppineiden puolelta. Niin ollen meidän ei pidä kummastella, jos kaikki, jotka vaeltavat Jeesuksen askeleissa, saavat osakseen yhtäläisiä musertavia kokemuksia – jos huomaamme, että maailman henki vihamielisimmässä muodossaan ilmenee suunnalta, josta sitä olisi syytä vähimmin odottaa, nim. niiden keskuudessa, jotka tunnustavat itsensä Jumalan lapsiksi. Kaikkein etevimmät uskonnollismieliset Jeesuksen aikana kutsuivat häntä Beelsebuliksi, pahojen henkien ruhtinaaksi. Ja pyhä henki todistaa Jeesuksen sanojen kautta sanoen, ”Jos he perheenisäntää ovat sanoneet Beelsebuliksi, kuinka paljoa enemmän hänen perheväkeään!” (Matt. 10:25) Jos siis huomaamme, että meistä puhutaan paha sen tähden, että käsitämme totuuden ja olemme sen palveluksessa, meillä on tässä vielä hengen merkki eli todistus, että olemme oikealla tiellä.

Jos Jeesus olisi ojentanut yhteyden käden juutalaisen seurakunnan kansansuosimille johtajille, eikä olisi puhunut totuutta rakkaudessa eikä olisi paljastanut aikansa vääriä oppeja, hän ei olisi tullut vihatuksi ja vainotuksi, häntä olisi päinvastoin todennäköisesti heti pidetty korkeassa arvossa ihmisten keskuudessa. Mutta niin kuin hän itse julisti, ”mikä ihmisten kesken on korkeata, se on Jumalan edessä kauhistus.” – Luuk. 16:15

Jos Jeesus olisi aivan yksinkertaisesti vaiennut ja jättänyt paljastamatta ja osoittamatta farisealaisten sekä kirjanoppineiden ulkokultaisuuden ja häpeällisen teeskentelemisen, pitkät rukoukset ja väärät opit, he olisivat epäilemättä jättäneet hänet rauhaan eivätkä olisi vainonneet häntä. Silloin hänen ei olisi tarvinnut kärsiä totuuden tähden. Sama on asianlaita hänen seuraajiensakin kanssa: totuus ja kaikki, joita totuuden henki johtaa

ja jotka seuraavat Herran käskyä ja antavat valonsa loistaa, tulevat varmasti samanlaisen luokan vihan ja vainon kohteeksi. Jos muutamien täytyy kärsiä näistä syistä sekä sen tähden, että he tekevät parhaansa puhuakseen totuutta rakkaudessa, onnellisia ovat he, sillä heille kuuluvat apostolin sanat, ”Kirkkauden ja Jumalan henki lepää päällänne.” He omistavat tämän hengen todistuksen uskollisuudestaan kaidalla tiellä. — 1 Piet. 4:14

Taas todistaa pyhä henki Jeesuksen todistuksen kautta, että jokainen, joka häpeää Lunastajaa ja sitä totuutta, jota hän opetti, Herrakin häpeää häntä, kun hän tulee kokoomaan jalokiviään. (Mark. 8:38) Sen tähden jokainen, joka huomaa sydämensä niin rakkauden täyttämäksi Herraa ja hänen sanaansa kohtaan, että hänelle on ilo jokaisessa sopivassa tilaisuudessa tunnustaa Jeesus Lunastajakseen ja Mestarikseen ja uskollisesti esittää hänen todistuksensa sanoja, hänellä on — niin kauan kuin hän on tässä asemassa — siinä pyhän hengen todistus, että hän on Jumalan lapsi ja valtakunnan perillinen. Sellaisilla on syytä iloita Mestarin lupauksesta, että hän ilolla tahtoo tunnustaa heidät, jotka ovat tätä lajia, Isänsä ja pyhien enkelien edessä. Mutta jos meillä ei ole tätä todistusta, jos sen sijaan sydämemme todistaa, että häpeämme Herraa, häpeämme tunnustautua hänen seuraajikseen, häpeämme tunnustaa hänen ”veljiään”, hänen ruumiinsa jäseniä, ja häpeämme tunnustaa niitä oppeja, joita hän julisti, siinä on meillä hengen todistus, että jollei meissä tapahdu muutosta parempaan suuntaan, häpeää Herra toisessa tulemisessaan meitä eikä tunnusta meitä Isän ja hänen pyhien lähettiläidensä edessä.

Edelleen todistaa pyhä henki, että ”kaikki, mikä on syntynyt [siinnyt] Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on voittanut maailman, meidän uskomme.” (1 Joh. 5:4) Koetelkaamme ja tutkikaamme sydäntämme, henkeämme ja mieltämme tämän pyhän hengen todistuksen valossa. Olemmeko voittajia tämän mittapuun mukaan? Sääntö on, että jos tahdomme kuulua Herralle, meidän täytyy saada maailma vastaamme, meidän täytyy tulla ristiriitaan sen aikomusten, toivomusten ja kunnianhimon kanssa. Sanat ”voittanut maailman” sisältävät ajatuksen ristiriidasta. Ja me huomaamme helposti, ettei kukaan, joka on maailman suosiossa ja on yhtä mieltä sen itsekkyyden, ylpeyden, kunnianhimon jne. hengen kanssa, voi olla maailman voittaja.

Ennen kuin varmasti ratkaisemme, olemmeko voittamassa maailman vai ei, pankaamme merkille, ettei meidän tule voittaa maailmaa imartelun kautta eikä ottamalla osaa sen hullutuksiin ja koettamalla antaa niille uskonnollista leimaa. Meidän ei myöskään tule voittaa maailmaa ottamalla osaa yhteen tai toiseen siveelliseen tai uskonnolliseen työhön, esim. tulemalla pyhäkoulukouluopettajiksi, auttamalla köyhiä tai liittymällä johonkin lahkoon. Meillä ei ole ”todistusta” Herralta, että minkään tällaisen menettelyn kautta voitamme maailman. Sitä vastoin hän sanoo meille varmasti, että se voitto, joka voittaa maailman, on meidän uskomme. Niin muodoin todistaa henki, että jos tulemme voittajiksi, meidän täytyy ”vaeltaa uskossa eikä näkemisessä.” Emme saa silloin tavoitella näkyväisiä asioita — niin kuin kansansuosiota, maailman kunnioitusta, lahosuuruutta jne. — vaan meidän tulee koettaa saavuttaa näkymättömiä asioita, henkisiä ja iankaikkisia asioita. (2 Kor. 4:18) Uskomme tulee olla sellainen, kuin se ilmaistaan runoilijan sanoissa:

”Parempi Herran kanssa pimeässä
kuin ilman häntä joukoss' loistavassa.”

Edelleen todistaa pyhä henki Jumalan sanan kautta, että jos olemme Jumalan lapsia, meidän ei tarvitse olla tietämättömyydessä nykyisistä eikä ”tulevaisista asioista”, sillä Jumala valaisee ja opettaa meitä armonsa Sanan – henkensä sanan – kautta. Aina sitä mukaa kun kasvamme armossa ja kypsymme, haluamme, etsimme ja saamme paitsi sanan maitoa myös ”vahvaa ruokaa”, josta apostoli sanoo, että se on kehittyneempiä varten. (1 Piet. 2:2; Hebr. 5:13,14) Kun hengen armolahjat – usko, rohkeus, tieto, itsensä hillitseminen, kärsivällisyys, pyhyys, veljesrakkaus ja rakkaus – kehittyvät meissä, se vie meidät yhä sydämellisempään yhteyteen Isän ja Herran Jeesuksen kanssa, jolloin Herra näkee hyväksi antaa meille yhä suuremman ja selvemmän tiedon armorikkaista suunnitelmistaan ja ihanasta luonteestaan.

Apostoli Pietari tarkoittaa tätä kasvamista sanoessaan, ”jos teillä on nämä ja ne yhä enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimettomia eikä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. Jolla sitä vastoin ei näitä ole, se on sokea, likinäköinen [hän ei voi nähdä kauas eteensä]... Sillä jos sen [nämä] teette, ette koskaan lankea; sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.” – 2 Piet. 1:5-11; Vert. Joh. 16:12,15

Jokaisen tulee kysyä itseltään, onko hänellä tämä hengen todistus vai ei – todistus siitä, että hän kasvaa uutena luomuksena Kristuksessa Jeesuksessa, että hän kehittää ja tuottaa nuo erityisesti mainitut hedelmät. Meidän tulee myös muistaa, että kasvamisemme rakkaudessa ja kaikissa muissa hengen hedelmissä riippuu suureksi osaksi siitä, kuinka kasvamme tiedossa; ja meidän kasvamisemme jumalallisten asioiden tiedossa on riippuvainen hengen hedelmien kasvamisesta meissä. Jokainen edistys tiedossa johtaa vastaavaan edistymiseen tottelevaisuudessa, ja jokaista edistymistä tottelevaisuudessa seuraa uusi edistymisen tiedossa; sillä henki todistaa, että sellainen on kaikkien niiden kokemus, jotka tulevat Jumalan opettamiksi Kristuksen koulussa. Jos meillä on tämä hengen todistus sekä tiedossa että armossa kasvamisesta, iloitkaamme siitä ja käykäämme edelleen samaa tietä, kunnes Jumalan johdolla olemme saavuttaneet ehdottoman täydellisyyden sekä tiedossa että armossa.

Pyhän hengen todistus seuraavana aikakautena

Pyhä henki todistaa sovitetulle maailmalle tulevana aikakautena hyvin samanlaisella tavalla mitä tulee tapaan, mutta aivan eri asioista. Silloin eivät enää ainoastaan muutamat erityiset ”palvelijat ja palvelijattaret” omista henkeä, vaan silloin vuodatetaan se profetan sanojen mukaan ”kaiken lihan päälle.” (Joel 2:28) Silloin ei henki enää todista, että ”kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti... joutuvat vainottaviksi”; sillä silloin ei sallita mitään vainoamista. Silloin se ei enää todista itsensäuhraamisen ”kapeasta tiestä”, sillä uhraamisen aika on silloin ohi. ”Siellä on oleva valtatie”, eikä siellä ole mitään loukkaukiveä. (Jes. 35:8; 62:10) Silloin todistaa henki, että ”pahat hävitetään, mutta jotka Herraa odottavat, ne perivät maan.” (Apt. 3:23; Ps. 37:7-11) Se todistaa onnesta ja hyvinvoinnista niille, jotka tekevät hyvää, ja rangaistuksesta ja tyhjäksi tekemisestä niille, jotka tahallaan tekevät paha. Sama Jumalan henki todistaa silloin, vaikka sen todistuksen sisällys ei ole sama kuin nyt.

Jos nyt olemme oppineet ymmärtämään kuinka pyhä henki ”todistaa” ja mitkä ovat muutamat sen todistuksista Jumalan pyhän sanan kautta, huomaamme tosiaankin nämä todistukset paljon tyydyttävämmiksi kuin kaikki ne vaihtelevat epäilyksen ja pelon tunteet, jotka syntyvät erilaisista ruumiin ja mielen tiloista – tunteet, joita muutamat, väärin kyllä, kutsuvat pyhän hengen todistukseksi. Kuitenkin tahdomme kiinnittää huomion siihen tosiasiaan, ettei kaikilla kristityillä voi olla samoja kokemuksia Jumalan hengen todistuksesta heidän henkensä kanssa. Kaikilla sellaisilla kristityillä, jotka ovat hyvin kokeneita ja kehittyneitä, tulisi olla todistus kaikissa näissä ja myös muissa Raamatussa esitetyissä kohdissa. Mutta sitten on myös nuoria kristittyjä, jotka eivät ole edistyneet kyllin pitkälle, jotta heillä voisi olla kaikki nämä todistukset; muutamat voivat kenties olla todellisesti Herran siittämiä, ja silti voivat omistaa vain muutamia näistä todistuksista. Suuri viinitarhuri ei odota löytävänsä raakaa eikä kypsää hedelmää nuorensa, hennossa taimessa.

Ensimmäinen todistus, jonka äsken sinnyt voi saada, on se, että Herra on hyväksynyt hänet, että hän on nuori oksa totisessa viinipuussa ja että hän on tullut osalliseksi viinipuun hengestä – halusta kasvaa ja tulla viinipuun kaltaiseksi sekä kantaa hedelmiä. Hyvin pian sen jälkeen kun oksa on pistäytynyt esiin, siinä tulee voida odottaa lehden ja silmun merkkejä, jotka lupaavat hedelmää. Äsken syntynyt Jumalan perheen lapsi ei osoita yhteenkuulumistansa perheen vanhempien ja kehittyneempien jäsenten kanssa sen kautta, että hän söisi vahvaa ruokaa, joka voisi tukehduttaa hänet, vaan haluamalla vahvistavaa maitoa kasvaakseen siitä. — 1 Piet. 2:2

Niiden, jotka huomaavat omistavansa joitakin niistä hengen todistuksista, joita on edellisessä kuvailtu, tulee iloita vastaavassa määrin. Ja jokaista yksityiskohtaa, joka heiltä puuttuu, heidän tulee koettaa viljellä ja kehittää, jotta lopulta omistaisivat hengen todistuksen hyödykseen kaikissa niissä kohdissa, joiden Raamattu todistaa kuuluvan Herran uskollisten vaellukseen ja kokemuksiin. Sellaiset omistavat kaiken välttämättömän tiedon saadakseen uskon varmuuden, ja juurtuakseen ja perustuakseen sekä rakentuakseen ja lujittuakseen uskossa. Jumala tahtoo, että vältämme pelon täydellisesti – ”epätoivon linnan” – sillä meidän luottamuksemme lepää turvallisesti Jumalan lupauksissa, jotka eivät koskaan petä. Se on yhtä totta koetuksen, vastustuksen ja pimeyden hetkinä kuin silloinkin, kun erikoisella tavalla saamme kokea taivaallisen Isämme suosion makeutta. Eräs runoilija on ilmaissut oikean ajatuksen seuraavasti:

”Jos synkeys tiellä mun saavuttaa,
Mua armo Herran kannattaa.
On liitossaan ja veressään
Mull' turva kautta myrskysään.
Kun kaikki pettää, hylkää mun,
Sä toivoni oot, mä olen sun.”

Hengen pyhittämät

”Te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme hengessä.” — 1 Kor. 6:11

Pyhittäminen merkitsee jonkun erilleen asettamista eli erottamista. Kaikkien, jotka ovat tulleet pyhitetyiksi, erotetuiksi, täydelleen vihkiytyneiksi Jumalalle, täytyy ensin tulla puhtaaksi pestyiksi eli vanhurskautetuiksi – joko todellisesti puhdistetuiksi synnistä tai puhtaiksi lasketuiksi – ”vanhurskautetuiksi uskon kautta.” Todellinen vanhurskauttaminen on se tie, jolla maailma tuhatvuotiskautena lähestyy Jumalaa. Tämä tapahtuu suuren Välittäjän johdolla ja avulla, ja osana sovitustyöstä. Laskettu vanhurskauttaminen – vanhurskauttaminen uskon kautta – on järjestely, joka on voimassa nyt evankeliumikautena. Tämän järjestelyn kautta lasketaan meidät, jotka luonnostamme olemme syntisiä ja epätäydellisiä lihaamme nähden, puhtaiksi, pyhiksi, vanhurskautetuiksi ja otollisiksi Jumalalle silloin, kun otamme vastaan Kristuksen Lunastajanamme. Me uskomme Raamatun todistuksen, että ”Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan”; ja kun uskomme tämän ja haluamme paeta syntiä, Jumala hyväksyy meidät niin kuin olisimme täydellisiä ja synnittömiä, vanhurskautettuina Kristuksen kalliin veren ansion kautta. Siten vanhurskautettuina uskon kautta meillä on rauha Jumalan kanssa ja voimme lähestyä häntä, ja hän ottaa meidät vastaan, ja voimme nyt alkaa tehdä tekoja, jotka ovat otollisia Isälle – kaiken tämän Herramme Jeesuksen ansion kautta. Todistus siitä, että olemme vanhurskautettuja ja pyhitettyjä, annetaan meille sanan kautta ja sitä kutsutaan hengen sinetiksi ja todistukseksi meissä.

Voima, joka tekee meidät kykeneviksi elämään sopusoinnussa vihkiytymislupauksemme kanssa, on Jumalan pyhä henki eli mielenlaatu, jonka saamme seurauksena uskostamme Kristukseen ja päätöksestämme olla ”kuolleet hänen kanssaan.” Totuuden henki, jonka saamme tutkistelemalla Isämme sanaa aikomuksella totella sitä, antaa meille sen voiman, minkä tarvitsemme voittaaksemme maailman ja omat nurjat halumme. Sopusoinnussa tämän kanssa sanoo tekstimme, että kaikki se puhdistus, jota olemme saaneet kokea – kaikki vanhurskauttamisemme ja kaikki erilleen asettamisemme vanhurskauteen ja erottamisemme synnistä – kaikki voitot ja siunaukset niissä suhteissa ovat tulleet osaksemme Jeesuksen ansion kautta ja meille annetun pyhyiden hengen, Jumalan hengen, välityksellä.

Toiset raamatunpaikat ovat täydellisesti sopusoinnussa näiden huomioiden kanssa. Apostoli Paavali rukoili seurakunnan edestä: ”Rauhan Jumala pyhittäköön teidän kokonansa.” (1 Tess. 5:23) Tämä ei ole ristiriidassa edellä esitetyn tekstin kanssa, joka sanoo, että Jumalan pyhä henki pyhittää meidät. Jumala itse pyhittää ja välikappale eli ”kanava”, jota hän käyttää ja jonka kautta hän antaa pyhityksen tulla meihin, on hänen pyhä henkensä, vaikutuksensa – ei toinen persoona.

Apostoli Pietari sanoo seurakunnasta, että se on valittu ”hengen pyhityksen [erottamisen] kautta... kuuliaisuuteen.” (1 Piet. 1:2) Tämä jae sisältää ajatuksen, ettei niitä, jotka Jumala nyt tunnustaa valituikseen ja joita kehoitetaan tekemään kutsumisensa ja valitsemisensa lujaksi, valita mielivaltaisesti, vaan määrättyjen periaatteiden mukaan; jos Jumalan pyhä henki (totuuden vaikutus), kun se vaikuttaa heidän kanssaan, saattaa heidät täydelliseen tottelevaisuuteen (pyhitykseen) Isän tahtoa, suunnitelmaa ja kaitselmusta kohtaan, silloin he tulevat valituiksi.

Apostoli Paavali laskee Jumalan sanalle tämän puhdistavan ja pyhittävän vaikutuksen, joka vaikuttaa seurakunnassa sanoessaan, ”Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen, vedellä pesten, sanan kautta.” (Ef. 5:25,26) Meidän ei tule olettaa, että apostoli olisi tässäkin paikassa millään tavalla ristiriidassa edellisten lausuntojensa kanssa, että Jumala pyhittää seurakunnan tai että Herran henki pyhittää seurakunnan. Täysin selvästi hänen ajatuksensa kaikissa tapauksissa on, että se on juuri Jumalan pyhä henki, joka toimii Hänen Totuuden sanansa kautta, että se tuottaa meissä puhdistuksen, vanhurskauttamisen ja pyhityksen.

Sen tähden Jeesus rukoilikin, ”Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.” (Joh. 17:17) Kaikki ne eri raamatunpaikat, jotka käsittelevät tätä ainetta, opettavat siis, että seurakunnan pyhittäminen tapahtuu totuuden hengen kautta, joka tulee vihkiytyneiden osaksi Jumalan sanan kautta, joka on annettu meille juuri tätä tarkoitusta varten.

Kaikki, jotka tulevat siten pyhitetyiksi, lasketaan ”uusiksi luomuksiksi Kristuksessa Jeesuksessa” ja heitä puhutellaan ”Kristuksessa Jeesuksessa pyhitettyinä.” (1 Kor. 1:2) Kuitenkaan ei tämä pyhittäminen Kristuksessa ole mitään muuta kuin pyhittymistä Jumalan hengen eli Jumalan sanan kautta, sillä vastaanottamalla Jumalan suunnitelman ja järjestelyt sekä saavuttamalla hengen pyhityksen tulemme yhdeksi Kristuksen, Herramme, kanssa. Tämä käy edelleen selville raamatunpaikasta, joka sanoo: ”Sekä hän, joka pyhittää, että ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä [yhdestä hengestä, yhdestä mielestä, siinneitä totuuden hengestä]. Sen tähden hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi.” (Hebr. 2:11) Siten puhdistamisemme, pyhittämistemme ja vanhurskauttamistemme tapahtuu Jeesuksen nimessä ja Jumalan hengen – totuuden hengen – kautta.

”Täytykää hengellä”

”Täytykää hengellä, puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämessänne Herralle, kiittäen aina Jumalaa ja Isää.” – Ef. 5:18-20

Tästä raamatunpaikasta käy selville, että Jumalan lapset voivat olla enemmän tai vähemmän hänen henkensä täyttämiä. Voidakseen olla Jumalan lapsi täytyy omistaa ainakin vähän hänen henkeään, sillä ”jolla ei ole Kristuksen henkeä, se ei ole hänen omansa.” (Room. 8:9) Riippuu suureksi osaksi meistä itsestämme ja siitä kuinka käytämme niitä välineitä, joilla Jumala on varustanut meidät, kuinka paljon täytymme hänen hengellään eli mielellään – totuuden hengellä eli vaikutuksella, jonka hän on meille ilmaissut siinä tarkoituksessa, että sen kautta pyhittäisimme sydämemme ja elämämme sekä erottautuisimme niistä, joilla on maailman henki.

Mikään ei tässä sen enempää kuin muissakaan samanlaisissa Raamatunpaikoissa sisällä ajatusta, että pyhä henki olisi persoona, vaan aivan päinvastoin. Jos sillä tarkoitettaisiin persoona, ei voitaisi puhua siitä täytetyksi tulemisesta, ei suuremmissa eikä pienemmässä määrässä. Jos persoona voisi tulla sydämeemme, täytyisi yksinomaan riippua hänen suuruudestaan, täyttäisikö hän siellä suuremman vai pienemmän tilan. Mutta kuinka voisimme ajatella, että persoonallinen pyhä henki, joka on yksi Jumalan kolminaisuudesta ja Korkeimman vertainen, voisi saada tilan epätäydellisen ihmisen pienessä sydämessä täyttämättä sitä edes kokonaan! Mutta kun saamme oikean käsityksen Juma-

lan voimasta ja vaikutuksesta, apostolin kehoitus tulee heti ymmärrettäväksi. Hänen tarkoituksensa on, että meidän tulee alituisen koettaa tulla yhä enemmän Jumalan pyhän mielenlaadun täyttämiksi, mielenlaadun, joka niin kauniisti on esitetty meille kalliissa Lunastajassamme, Jumalan ainosyntyisessä Pojassa ja hänen kuuliaisuudessaan.

Ja tämä käsitys pyhällä hengellä täyttymisestä on sopusoinnussa kuvan kanssa, jota apostoli muualla käyttää, kun hän vertaa kuolevaisia ruumiitamme hauraisiin, rikkinäisiin ja vahingoittuneihin astioihin, joiden Jumala sallii täytyä pyhällä hengellään. Kun apostoli huomauttaa meille, kuinka epätäydellisiä olemme ja kuinka helposti Jumalan pyhä henki eli vaikutus, joka on tullut osaksemme Jumalan sanan tutkistelun kautta, voidaan taas kadottaa, hän tahtoo sillä kannustaa meitä sitä suurempaan valppauteen, etteivät nämä kalliit asiat luisuisi meistä pois, sillä meillä on tämä aarre (pyhä henki, uusi mieli, joka on sopusoinnussa Jumalan kanssa) saviastioissa. (Hebr 2:1; 2 Kor. 4:7) Kaikkien, jotka tahtovat vaeltaa Mestariimme askeleissa ja jakaa Kristuksen kärsimykset saadakseen osan tulevasta kirkkaudesta, täytyy pyrkiä tulemaan Herran omalla tavalla hänen henkensä täyttämiksi. Sen tähden meidän tarvitsee pysyttäytyä lähellä Herraa ja lähellä muita hänen ruumiinsa jäseniä – lähellä rakkaudessa, myötätunnossa ja yhteistyössä; meidän tulee pysyä myös lähellä hänen sanaansa, joka on pyhittävän vaikutuksen lähde koko seurakunnalle. ”Pyhitä heitä totuutesi kautta; sinun sanasi on totuus.”

Meidän on turha yrittää tulla pyhän hengen täyttämäksi muulla kuin Jumalan määräämällä tavalla. Jos syrjäytämme Jumalan sanan, silloin syrjäytämme tuon pyhittävän voiman; jos laiminlyömme rukouksen, syrjäytämme toisen etuoikeuden ja sen avun, jonka se tuottaa meille. Jos laiminlyömme kokoontumisen toisten Jumalan lasten kanssa, joissa huomaamme hänen henkensä ”sinetin”, kadotamme ne edut ja sen avun, jota kaikki kristillinen yhteys tuottaa – myös sen avun, jonka Jumala on luvannut seurakunnalle kokonaisuutena eri jäsenten kautta, jotka hän asettaa tulkitsemaan ja esittämään hänen sanaansa, jotta yksityinen sen kautta tulisi osalliseksi sen pyhittävästä voimasta eli hengestä. – 1 Kor. 12:25-28; Ef. 4:16

Sen tähden kehoitus ”täytykää hengellä” on erittäin syvämerkityksellinen; se merkitsee, että meidän tulee käyttää niitä välineitä ja järjestelyjä, jotka Herra on asettanut käytettäväksemme, jotta kehittyisimme henkisesti. Vaikkemme voikaan suoranaisesti seurustella Herran kanssa, voimme tehdä sen epäsuorasti rukouksessa, seurustelemalla hänen ruumiinsa jäsenten kanssa sekä Raamatun kautta. Ja vaikkemme voi olla todellisesti kosketuksessa apostolien kanssa, voimme kuitenkin olla yhteydessä heidän sanojensa kanssa ja ottaa niistä vaarin. Ja niiden seurakunnan jäsenten kanssa, jotka ovat tällä puolen esirippua ja joiden kanssa emme voi seurustella henkilökohtaisesti, voimme olla yhteydessä kirjeiden ja painotuotteiden kautta. Jos tahdomme tulla Herran hengen täyttämiksi, meidän täytyy totella näitä hänen kehoituksiaan.

Hengen sinetti

”Hänessä [Kristuksessa] on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastukseenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatun pyhän hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena.” – Ef. 1:13,14

Sinettiä käytettiin vanhoina aikoina erilaisia tarkoituksia varten. (1) Sitä käytettiin allekirjoituksena, todistuksen tai tunnustuksen merkinä. (2) Sen tarkoituksena oli tehdä salatuksi, jotta tunkeilu estettäisiin. — Katso Matt. 27:66; Ilm. 10:4; 20:3

Ensin mainitussa merkityksessä puhutaan Jumalan lapsista, että heihin on ”pantu luvatus pyhän hengen sinetti”.¹ Apostoli ei sano, niin kuin muutamat näyttävät uskovan, että pyhä henki, joka on ns. kolmas persoona kolmiyhteisessä Jumalassa, olisi sinetöinyt meidät: hän julistaa, että meidät on sinetöity luvattulla (lupauksen) pyhällä hengellä; tämä sisältää kokonaan toisen ajatuksen, niin kuin jokainen huomaa. Pyhä henki on Isästä; hän toimittaa sinetin panemisen Kristuksen kautta pyhällä hengellä, joka itse on sinetti. Tämän vahvistaa apostoli (Apt. 2:33), ja on täydessä sopuinnussa sen kanssa mitä sanotaan Jeesuksesta, joka oli poikain huonekunnasta ensimmäinen, johon pantiin sinetti. Me luemme hänestä: ”Häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut” — pyhällä hengellä. — Joh. 6:27

Sanat ”lupauksen henki”, kuten muutkin Jumalan pyhän vaikutuksen nimitykset, esim. ”pyhyiden henki”, ”totuuden henki”, on kuvaava: se osoittaa, että tämän sinetöimisen ja Jumalan meille antaman lupauksen välillä on yhteys. Tämä on lisätodistus Jumalan liitosta niiden kanssa, joihin on pantu sinetti, että nuo ”kalliit ja mitä suurimmat lupaukset” siitä, ”minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat [yli kaiken]”, ovat totet; ja että luvattut siunaukset tulevat osaksemme, kun olemme uskollisesti kestäneet ne rakkauden ja uhrautuvaisuuden koetukset, jotka Jumala näkee hyväksi asettaa meille.

Edempänä samassa kirjeessä puhuu apostoli taas tästä samasta sinetöimisestä ja asettaa lupauksen yhteyteen ”lunastuksen [kreik. tekstin mukaan: vapahduksen] päivän” kanssa. (Ef. 4:30) Toisin sanoen: vapahduksen päivään saakka pantu lupauksen hengen sinetti ilmaisee toisessa muodossa saman ajatuksen — että meillä (seurakunnalla) on hengen esikoishedelmä, pantti, joka vahvistaa Herran ja meidän välisen liiton ja joka vakuuttaa meille sen, että täydelleen saamme sen, mitä on luvattu, jos emme uuvu.

Tämä liitonyhteyden, lapseuden ja perintöoikeuden sinetti ei ole ulkonainen, näkyvä merkki otsallamme; se ei myöskään ole siinä, että Jumala suosisi meitä maallisiin asioihin nähden, että sen tähden voittaisimme maallista hyvinvointia; se ei myöskään ole, eikä ole koskaan ollut, parantamisen tai kielilläpuhumisen lahja, sillä monilla oli nämä ”lahjat” mutta heiltä puuttui kuitenkin hengen sinetti eli todistus. — Apt. 8:13-23; 1 Kor. 13:1-3

Hengen sinetti eli pantti on sen sydämessä, johon sinetti on pantu, ja siitä johtuu, ettei sitä tunne kukaan muu kuin se, joka saa sen (Ilm. 2:17), paitsi siinä määrin kuin toiset voivat nähdä sinetöimisen hedelmät hänen päivittäisessä elämässään. ”Mutta se, joka lujittaa meidät yhdessä teidän kanssanne Kristukseen [Kristuksessa] ja joka on voidellut meidät, on Jumala, joka myös on painanut meihin sinettinsä ja antanut hengen vakuudeksi meidän sydämiimme.” — 2 Kor. 1:21,22

Tämä lapseuden pantti eli sinetti on rakkauden henki, joka on yhtä Isän kanssa ja kaikkien hänen pyhien järjestelyjensä kanssa ja joka huutaa: ”Abba, Isä! Sinun tahtosi,

1 Kreikan kielisestä alkutekstistä ja englannin kielisestä Raamatusta voidaan huomata, että pyhää henkeä on käytetty välikappaleena, jolla sinetti on pantu: ”sinetöity lupauksen pyhällä hengellä.”

minun Jumalani, teen mielelläni!” Se, jolla on tämä lapseuden sinetti eli tunnusmerkki, ei ainoastaan koeta tehdä Isän tahtoa, vaan tehdessään sen huomaa, etteivät hänen käskynsä ole ”raskaita”, vaan ilahduttavia. — 1 Joh. 5:3

Lapseksiottamisen eli lapseksi sinetöimisen henki, esikoishedelmien eli pantin omistaminen vakuutena tulevasta perinnöstä on siten yksi parhaimmista hengen ”todistuksista” — se on kristityn tämän elämän kokemusten kerma. Ennen kuin saavumme siihen, meidän täytyy saada osamme voitelusta tulemalla Kristuksen voidellun ruumiin, seurakunnan, jäseniksi sikiytymällä totuuden hengestä ja tulemalla hengessämme pyhitetyiksi oppiaksemme tuntemaan ja tekemään Jumalan tahdon. Tämä kokemus tulee sen jälkeen kun henki on tehnyt meidät eläviksi ja kelvollisiksi palvelemaan vanhurskautta. Tämä on merkki siitä, että me, niin sanoaksemme, olemme edistyneet alkioitilasta asemaan, jossa Jumala voi pitää meitä lapsina ja sellaisina panna sinettinsä meihin.

Niin kuin kaikkien uskovaisten pitäisi olla halukkaita tulemaan Jumalan pyhän hengen, totuuden hengen, voitelevan ja uudestisyntyttävän vaikutuksen alaisiksi, pitäisi myös kaikkien niiden, jotka ovat siten tulleet lapseuden hengen siittämiksi, koettaa saavuttaa se täydellisen sopusoinnun asema Isän kanssa, jossa asemassa hän voi tunnustaa heidät ja painaa sinettinsä heihin. Ja sitten kun tämä asema on saavutettu, pitää olla varovainen ettei tahraa eikä vahingoita sinettiä, ettei turmele tätä kallisarvoista aarretta, ettei sammuta tätä valoa, jottei pyhän yhteyden hengen vaikuttama rakkauden ja ilon henki muuttuisi alakuloisuuden, synkeyden ja murheen hengeksi. Meidän kaikkien, joihin siten on pantu sinetti, tulee alituisesti ponnistella, ettemme vahingoita tai turmele tätä sinettiä, vaan sen sijaan säilytämme sen aina kirkkaana ja tuoreena.